

BIBLICKÉ ÚKOLY

2. čtvrtletí 1984

ŽIVOT K BOŽÍ SLÁVĚ

Ú V O D

„Tvé jest království i moc i sláva navěky. Amen.“ (Mat 6, 13). Takto se nejeden z nás modlil již od dětství, dříve než začal rozumět smyslu slov, která však určitě ani dnes v plném smyslu nechápeme.

Pozadím známé modlitby Páně je odvěký boj mezi Kristem a satanem, do kterého jsou vtaženi všichni obyvatelé vesmíru. Pán Bůh na naší malé planetě připravil podmínky záchrany pro ty, kteří se chtějí obrátit a oslavit ho. Boží jedinečná a zcela nezištná láska k nám lidem je skutečnost, o kterou se můžeme neochvějně opřít. Satanovou vzpourou byla však Boží čest v nebi zpochybněna. Pak ji také mnozí lidé tupili a zpochybňovali. V úkolech tohoto čtvrtletí chceme uvažovat o tom, co máme Boží slávou rozumět a jak ji máme v Kristu poznávat. Budeme přemýšlet, jaké následky to mělo, že člověk v ráji ztratil původní slávu (t.j. Boží obraz), a jakou nesmírnou cenu zaplatilo nebe, aby člověk dostal novou možnost Boha oslavovat provždy a věčně.

Otec Ježíšovou obětí připravil předpoklady

k tomu, abychom se mohli vrátit k němu a abychom více usilovali o čest Boží než o čest vlastní. Tato jeho čest, jak v úkolech uvidíme, bude plně obnovena. Důležitým „stavebním kamenem“ v tomto procesu je Ježíšova velebněšská modlitba, ve které náš Pán prosí, aby v nás byla obnovena Boží sláva. V této modlitbě současně vyjadřuje prosbu, aby byl znovu naplněn slávou, kterou měl u Otce před svým vtělením, a aby svým dokonalým dílem oslavil Otce.

Ve svém každodenním zápase a při svých mnohých životních problémech velmi lehce ztrácíme ze zřetele vznešené povolání. To se děje v našich rodinách právě tak jako jinde. Z biblických zpráv víme, že Boží lid se po celá staletí snažil vzdávat Bohu čest, i když ne vždy se stejným výsledkem. Jen Pán Bůh pozná ty, kteří zůstali věrní, i když jejich jména se v jeho Slově nevzpomínají. On již vidí konec, závěrečné vítězství ostatků, dobu, kdy boj mezi dobrem a zlem dospěje ke svému vyvrcholení. Do té doby věřící čerpají všechnu moc k vítězství z Kristova kříže. Brzy se však má mocně projevit plnost slávy našeho Pána a Spasitele při jeho druhém příchodu v moci a velebnosti. Tento slavný Kristův příchod znamená také oslavení jeho vykoupených, kteří ho chtějí v bezhříšném vesmíru velebit jako jedna rodina. Celý ves-

mír bude znát neochvějnou spravedlnost a věčnou lásku Pána, kterému patří „království i moc i sláva na věky“.

Útok na Boží čest

Základní verš: Ez 28,15

Naše hlavní myšlenka je částí obžaloby adresované králi Týru. Základní verš i následující verše ukazují, že tam, kde začalo zpochybňování Boží vlády, začal i útok na Boží slávu.

Boží muž Mojžíš prosil, aby mu Pán Bůh ukázal svou slávu. V odpovědi na tuto žádost Pán Bůh upozornil na dvě důležité stránky své slávy: na svou dobrotu (2 Moj 33,19) a na svrchovaný majestát své Osoby (v. 20–23). Boží dobrotu, jeho charakter, nesebecká láska jsou základem jeho vlády. Zákon Božího království zjevuje Boží charakter.

Z těchto a jiných textů Písma postihujeme začátek satanského odboje. V něm má svůj původ pýcha, touha po moci a slávě. Ježíšův duch se naproti tomu vyznačuje sebeobětavou láskou a pokorou.

Satan od samého začátku používal způsoby, které Kristus použít nemohl — lež, úskoky, zákeřné plány, nečestnost. V dnešním úkolu upozorníme na několik satanských svodů, ale především chceme upozornit, že prvá, věčně trvalá sláva je výsledkem následování Krista, a to i za cenu ztráty pozemských předností.

1. Původ hříchu

Co říká Písmo o výsledku satanova odboje v nebi? Zj 12,7–9

Nedohlédneme do pozadí zjevení, které bylo Janovi částečně ukázáno. Pán Ježíš nazval satana „vrahem od počátku“ (Jan 8,44). Celé Písmo svědčí o jeho odbojných skutcích. Z biblických výroků si

lze utvořit poměrně jasnou představu o něm a o jeho záměrech. Nepochybně jedním z jeho cílů bylo a je zvrátit bohoslužbu tak, aby se stvoření vzdávala větší čest než Stvořiteli (viz Řím 1,25). Takovým způsobem byl a dodnes je Bůh připravován o čest, která mu náleží.

Co od samého začátku úzce souviselo s pojmem „hřích“? 1 Jan 3,8; Jan 8,44 (srovnej Ez 28, 13—15)

Hřích má svůj původ v Luciferovi, kterého Pán Bůh velmi poctil. Mezi nebeštany měl velkou moc a slávu. V jeho srdci však postupně začala klíčit touha po sebevyvýšení. Následoval otevřený odboj vůči Boží vládě, který se přenesl na naši zemi a jehož posledním cílem je znovu připravit Boha o slávu, kterou mu v jeho Synu vzdávají jeho věrní ctitelé.

2. Hřích na zemi

Proč nemůže být Pán Bůh obviňován z pádu našich prvních rodičů do hřichu? 1 Moj 1,26—28.31

Člověk nebyl nijak nucen zhřešit. Byl stvořen k Božímu obrazu a v každém ohledu dokonalý — k tomu přirozeně patřila i možnost svobodného rozhodování. Už z prvních stránek Písma je však jasné, že satan chtěl Boží plán při stvoření člověka zmařit. Prvním rodičům se snažil namluvit, že Bůh si chtěl svou slávu v otázce moci a poznání ponechat pro sebe. Tím měla být jeho vláda zpochybněna (viz 1 Moj 3,1—6) a otevřena cesta ke zničení Božího obrazu v člověku.

Proč muselo mít jezení zakázaného ovoce tak strašné následky? 1 Moj 2,16—17; 3,4—7.16—19

V ovoci samém nebylo nic škodlivého. Hříšná byla nedůvěra v Boží dobrotu, hříchem bylo také pochybování o Božím slově a odmítnutí jeho autority. Tím se prohřešili naši první rodiče, a to přivedlo na svět poznání zla.

Bůh mohl člověka kdykoliv zavrhnout, avšak neudělal to. Místo toho zjevil ještě větší míru své lásky tím, že mu ve Spasiteli ukázal východisko z hříchu. Apoštol Pavel říká, že „kde se rozhojnil hřích, tu ještě více rozhojnila se milost“ (Řím 5,20).

3. Neposlušný smluvní partner

Co se však v protikladu ke stálé Boží dobrotě projevovalo stále znovu? 5 Moj 32,9—10; Iz 5,4

Pro Abrahama to byla velká čest, když byl povolán, aby se stal otcem lidu, který měl nést a předávat pochodeň Boží pravdy. Skrze tento lid měly být všechny národy světa požehnány příchodem zaslíbeného Mesiáše. Lid však navzdory všem projevům Boží lásky odpovídal svému nebeskému Vůdci tvrdošíjným vzdorem a nechotou šířit jeho pravdu a sloužit jeho nebeským záměrům.

Proč se Pán Bůh nevzdal svého plánu záchrany lidstva ani po tom, kdy musel Izraele jako vyvolený národ zavrhnout? Iz 55,6—9; Řím 11,25—26,32

Dějiny Izraele jsou poznamenány opětovným hříchem a utrpením. Nepočínáme si i my podobně? Žijeme podle světla evangelia, kterým nás osvěcuje Kristus?

4. Útok na Zachránce

Čím vrcholily důkazy Boží lásky vůči nám lidem? Luk 1,76—79

Původce hříchu učinil všechno, aby propast mezi nebem a zemí byla co nejhlubší a aby zůstala nepřeklenutelná. Pomocí lží stále znovu podněcoval lidi k hříchu. Jeho záměrem bylo vyčerpát Boží dlouhoshovivavost a Boží lásku k lidem zatemnit tak, aby nad světem mohl vládnout sám.

Jak se Herodes snažil zničit Spasitele? Mat 2,16

Pán Bůh tím, že svého Syna poslal na svět, pře-

mostil propast způsobenou hříchem. I když se satan všemožně snažil Spasitele zahubit — počínaje vražděním betlémských dětí přes pokušení na poušti až po nadlidské utrpení na kříži — Boží Syn vzdal jménu svého Otce všechnu čest a tím od základu změnil satanem zfalšovanou představu o Bohu.

Jak se apoštol Petr snažil odradit Pána Ježíše od jeho záměru zemřít na kříži? Mat 16,21—23

Zde máme příklad toho, co se za Ježíšova pozemského života stále znovu potvrzovalo. Kristus ustavičně zjevoval pravý obraz Boží (2 Kor 4,4); avšak satan a jeho přívrženci útočili na každý skutek Kristovy neochvějné lásky. Někdy to byl útok ze strany výslovných nepřátel, jindy zase ze strany upřímných, ale nerozvážných přátel. Připomeňme si opětovné spory Pána Ježíše s náboženskými vůdci jeho doby! V pozadí těchto náboženských autorit bylo neúnavné úsilí nepřítele svést Krista k pádu, ochromit jeho obranyschopnost a znemožnit mu oslavit a zvelebit nebeského Otce.

5. Pronásledování prvotní církve

Jaký plán měl Pán Bůh se svou církví? Ef 5, 26—27

Kristus se vítězně vrátil k svému Otci do nebeské slávy. Terčem útoků nepřítele zůstali jen jeho následovníci. Utěšitel je však s nimi a v nich. Kristus dosáhne svého cíle se svou církví.

Jak se projevila sláva Kristova charakteru v šafářské službě prvotní církve? Sk 2,44—46; 4,32.35—37

Prvokřesťanská církev neměla ty možnosti, jaké dnes máme my. Její členové byli chudí, ale pocítili moc pravdy. Uvědomovali si, že záchranná služba evangelia se může účinně projevit jen prostřednictvím jejich obětavého úsilí. Proto byli ochotni přinést všechno na oltář služby Bohu a v zájmu záchrany hynoucích lidí.

Jakým zkouškám byli vystaveni členové prvotní církve a jak to ovlivnilo jejich víru? Sk 7,59—60; 9,1; 12,1—2,5.12

Soužením a utrpením zazářila Boží sláva (t.j. Boží charakter) v jeho vyvolených. Oheň soužení je očistil a účast na Kristových utrpeních se jim stala znamením účasti na jeho slávě.

6. Bůh chrání svůj lid

Jakou jistotu mají věřící lidé? Žalm 34,8

Boží ochrana bývá nejčastěji neviditelná. Boží andělé ne vždy mají příkaz vytrhnout Kristovy následovníky z utrpení nebo kruté smrti. Ani obětaví misionáři nejsou výjimkou. Zde na zemi nevidíme Boží slávu v každé události. Smíme však mít jistotu, že i ty nejtvrďší zkoušky „milujícím Boha... napomáhají k dobrému“ (Řím 8,28).

Co radil prorok Sofoniáš těm, kdo se v jeho době nedostatečně připravovali na příchod Spasitele? Sof 2,1—3

Čím jsou Boží děti blíže Kristu a čím více upírají svůj zrak na jeho dokonalou čistotu, tím jasněji poznávají mimořádnou ohavnost hříchu. Jejich kajícnost a pokora jsou v Božích očích nekonečně vzácnější než sebevědomí lidé, kteří nemají žádný důvod se rmoutit, kdo pohrdají Kristovým ponížením a pokládají se za dokonalé, i když přestupují Boží svatý zákon. Koruna slávy čeká na ty, kdo se sklánějí pod křížem.

Co znamená sláva?

Základní verš: Ef 1,17

Co znamená slovo „sláva“? Pod tímto pojmem si někdo snad představí nádheru západu slunce, mohutnou gotickou katedrálu anebo pohádkové bohatství, případně čest a charakter. Snad je to něco, co vzbuzuje úctu a obdiv. Sláva může být cokoliv z toho, nebo i všechno společně. V biblické mluvě může „sláva“ znamenat bohatství a dary na straně jedné, ale i čest a velebnost těmito věcmi představované. Tyto myšlenky jsou základem dnešního úkolu o slávě. V nich chceme poznávat Boží plán s námi.

1. „Sláva“ ve Starém zákoně

*K čemu vyzýval žalmista Boží lid staré smlouvy?
Žalm 29,1 (srov. kralický a nový překlad)*

Hebrejský výraz *kabod*, původně znamenající „být těžký“ i „vážený“ je možno v souvislosti jednotlivých starozákonních textů překládat výrazy vážnost, úcta, čest, uznání, lesk anebo majestát, případně ještě výrazy nádhera, moc, vznešenost. Bohatství a sláva patřily k sobě (Žalm 49,17). Slávou mohla být i dobrá pověst bez ohledu na bohatství, a může jí být i vysoké postavení.

Sláva Boží znamená to, co si vyžaduje úctu a co přes Boží neviditelnost vzbuzuje posvátnou bázeň (2 Moj 19,16; Žalm 19 a 29). O Boží slávě měl vyvolenému lidu svědčit i svatostánek a zvláště truhla smlouvy (2 Moj 25,22.29.43 atd.). Boží sláva se projevuje především v dějinách spásy, t.j. v mocných skutcích Božích (2 Moj 14,17.18; Žalm 96,3). Na kon-

ci časů se očekává závěrečný projev Boží slávy v záchraně Božího lidu.

2. Pomíjitelná sláva

Proč nás nemá okázalá sláva a vznešenost určitých lidí zmýlit? Žalm 49,17—18

Žalmista mluví o lidech, „kteří se spoléhají na svůj majetek“ (v. 6), kterým však jejich bohatství nemůže zabezpečit věčnou slávu.

Nabuchodonozor se chválil: „Není to ten velký Babylón, který jsem já vystavěl jako královské sídlo moci své síly a ku cti své slávy?“ (Dan 4,27). Boží odpověď nemeškala. Král byl pokořen, dokud neuznal, „že Nejvyšší vládne nad královstvím lidí a dává ho, komu chce“ (v. 29). Jen potom tento mocný král v hluboké pokoře velebil slávu Boží. (Dan 4,34).

Jak znázornil prorok Izaiáš pomíjitelnost člověka? Iz 40,6—8

Této prorocké řeči obzvlášt rozumějí lidé, kteří kosí trávu, suší seno, shrabávají uschlé listí a spalují ho. Každý z nás však ví, jak rychle tráva roste a ještě rychleji vadne a usychá. Podobně rychle se mění i sláva člověka. A přece, kolik lidí ve svém životě touží výlučně jen po slávě zjevné, dočasné. Prorok porovnává pomíjitelnost lidské slávy s věčným trváním „slova našeho Boha“. „Na jedné straně tedy pomíjitelnost všeho pozemského, na straně druhé Boží zaslíbení věčného života.

3. „Sláva“ v Novém zákoně

Jak zobrazil Pán Ježíš slávu v Novém zákoně? Mat 6,28—29

K Šalamounově slávě v obvyklém slova smyslu určitě patřilo jeho zlato, královská roucha, koně a vozy i jeho přepychová domácnost. Sláva Šalomou-

nova byla příslovečná. Ale i ta pominula a v porovnání se slávou polních lilí ztrácela svůj lesk.

Čemu nás učí sláva polních lilí? Mat 6, 30.33

Pán Ježíš zaslíbil, že nás přioděje slavným rouchem své spravedlnosti a svatosti. Tato sláva není výsledkem našeho úsilí. Přijímáme ji vírou. Tato víra se projevuje poslušností. Růst ve víře je také Boží dar; nikoli naše zásluha. Působí ho Duch svatý.

4. Ztráta a návrat slávy

V jakém stavu se podle slov Pisma nachází každý z nás? Řím 3,23

Když Adam a Eva uposlechli radu hada, zavedli celé lidstvo do otroctví. Pavel říká: „Komu se podáváte za otroky, abyste poslouchali, toho jste otroky a toho posloucháte“ (Řím 6,16).

Když nesplníme Boží přání, nemůžeme očekávat ani jeho uznání. O co jsme hříchem přišli, to nám může vrátit jen sám Bůh prostřednictvím svého Syna, Ježíše Krista.

Proč Pán Ježíš opětovně spojoval tělesné uzdravení člověka s odpuštěním jeho hříchů? Jan 5,14; Mar 2,5—12

Pán Ježíš nekonal nic polovičatě. Když lidi uzdravil, uvedl je na cestu do království Božího. Když uzdravil tělo, uzdravoval i mysl. V ev. Jana 7,23 čteme o uzdravení „celého člověka“. I my potřebujeme takové celkové uzdravení a obnovu ve smyslu Pavlova chápání Božího plánu s námi (1 Tes 5,23).

5. „Sláva“ jako oslava Boha

Jak můžeme svým každodenním životem oslavit Boha? Žalm 50,23

Z Boží milosti může být náš život stálou oslavou Boha. Příkladem jsou nám nebeské bytosti, které

každým svým skutkem chválí a velebí Boha (Zalm 148,2; Iz 6,2—3).

O čem byl Pavel cele přesvědčen, když uvažoval o Božím jednání s lidmi? Řím 11,33—36

Jak nevyčerpatelně bohatý je Bůh ve své milosti a záchranné moci, v prostředcích a způsobech spásy! Jemu patří věčná chvála. Celý život věřícího člověka má být chvalořečením a velebením Boží dobroty, lásky a milosrdenství. Lidé Boha nejlépe uctívají tím, že svůj celý život zasvětí jeho službě.

6. Ježíšovo proměnění

Jaký význam měla pro nás událost na hoře proměnění? Luk 9, 29—31

Proměnění znamená oslavení. Navenek se projeвило tak, že Ježíšova tvář i celý jeho zjev zářil jako slunce. Jinak se oslavení Ježíše projeвило v tom, že nebeský Otec se mocně přiznal k svému Synovi. Spolu s ním byli proměnění a oslaveni též Mojžíš a Eliáš.

Byli Mojžíš a Eliáš světější než my? 5 Moj 32, 49—51; Jak 5,17

Nemáme důvod myslet si, že tito lidé byli podstatně jiní než my. Ke spáse šli cestou, která je nabízena i nám.

Proč byli Mojžíš a Eliáš tak vysoko poctěni?

V Písmu nemáme přímou odpověď na tuto otázku. Z biblických zpráv však chápeme, že oba byli povoláni, aby za krajně těžkých okolností neochvějně stáli na Boží straně. V těchto okolnostech je podpírala Boží laskavá péče a věrnost. Byli to lidé, kteří mohli soucítit s Ježíšem v jeho nastávajícím boji. A on to potřeboval.

Boží sláva

Základní verš: Zalm 95, 3—6

Sláva má svůj počátek v Bohu, od něho pochází a k němu směřuje. Jen Bůh může zabezpečit její věčné trvání. Sláva člověka vzniká a zaniká jako svěžest trávy a krása polních květů. Když pozorujeme Boží velebnost, umlkáme v tichém úžase a úctě. Izaiáš se ptal modlářů: „Ke komu připodobníte Boha? A jakou podobu mu dáte?“ (Iz 40,18).

Může člověk poznat Boha? Pán Ježíš sám řekl: „A to je věčný život, aby poznali tebe, jediného pravého Boha, a kterého jsi poslal, Ježíše Krista“ (Jan 17,3). Pán Ježíš přišel zjevit světu svého Otce (viz Jan 14,7.9). Chtěl tedy, aby jeho lid stále poznával Boží spásnou moc, jak je zjevená v něm samém.

Můžeme poznávat Boží kralování, jeho moudrost i lásku, ale nikdy ho plně nepoznáme. Z Písma i ze společenství s ním nabýváme určitou představu o jeho slávě. Smíme vědět, že Bůh je láska a že nás miluje. Tato láska všemožně dbá o to, abychom se nestali obětí nepřítelů a nezahynuli, i když jsme ji nejdříve odmítli.

Bůh si přeje, abychom se mu naučili plně důvěřovat. Taková víra nám umožní nejen Boží slávu vidět, ale naučí nás také slávu Bohu vzdávat.

1. Bůh kraluje

Co to znamená, když v Písmu čteme, že „Bůh kraluje“? Iz 43,15

Bůh je Pánem tohoto světa, protože ho stvořil, laskavě se o něj stará a své stvoření miluje. (Viz Zalm 95,3—5; Kol 1,16) Boží láska vyvolává v lid-

ských srdcích ozvěnu slávy. Pán Bůh nechce vládnout po vzoru pozemských králů a mocnářů, nezotročuje občany svého království, ale ponechává jim svobodu smýšlení a rozhodování. Bůh je dokonalý vládce, protože ví, co nejlépe slouží blahu jeho stvoření.

Izraelité zpočátku neměli krále. Tomuto lidu vládl Bůh, který svou vůli zjevoval prostřednictvím proroků. Izrael však nebyl spokojen se slávou, která se mu zdála být velmi vzdálená. Toužil po světské moci. Po smrti Mojžíše a Jozue si tento národ zvolil nejprve soudce (Soud 17,6) a zanedlouho žádal krále. Tento satanský svod měl neblahé následky pro celou budoucnost Izraele.

Jak se mají zachovat všichni obyvatelé země vůči slavnému Králi vesmíru? Žalm 145, 1—5

Pán Bůh chce mít lid, který nebude napodobovat Izraele, ale za krále svého života bude mít Ježíše, Božího Syna. Nejde o to, abychom jen říkali: „On je Pán“, ale máme jít v jeho šlépějích a svým životem osvědčovat jeho milost. Potom bude země „osvícena jeho slávou“ (Zj 18,1).

2. Jediný Spasitel

Jaké zaslíbení dal Bůh Izraeli ohledně spásy? Iz 43,11

Má-li být Pán Bůh králem svého lidu, musí mít dokonalou vládu. Středem jeho plánu pro vyvolený lid, který má zjevovat jeho slávu, je „Spasitel“. Toto se projevilo v ono páteční odpoledne, kdy Pán Ježíš visel na kříži. Po Ježíšově zmrtvýchvstání je Boží vláda na tomto světě zabezpečena. Viz Jan 20,11—17; 1 Kor 15,20—24.

Jaké zaslíbení zahrnuje Izaiášova zvěst o Božím plánu obnovy Izraele? Iz 52,10

Prorok Izaiáš na začátku své služby dostal jedno z nejslavnějších vidění, jaká nacházíme v Písmu.

Viděl Boží slávu a slyšel slova: „Plná je všechna země slávy jeho“ (Iz 6,3). Lidská porušenost bránila tomuto Božímu muži připojit se k andělskému zpěvu, neboť si uvědomoval onu velkou propast dělící svatého Boha od hříšných lidí. Izaiášovi to připadalo tak, jako by Bůh a člověk měli být provždy od sebe odloučení.

Bohu však není nic nemožné. (Viz 1 Moj 18,14; Jer 32,17) On připravil cestu záchrany člověka. Jako použil „svoji svatou moc“ za časů Izraele, tak ji projevil i v Kristu, takže „všechny končiny země uvidí spásu našeho Boha!“ (Iz 52,10).

3. Věčný Bůh

Proč jen Bohu patří čest a sláva? 1 Tim 1,17

Boží sláva je zcela jiná než sláva člověka. Když se člověk vrací do prachu, sláva končí. Boží služebník Mojžíš měl za čtyřicetiletého pobytu na poušti mnoho příležitostí pozorovat krátkodobý život pouštních květů. Naučil se lépe chápat smysl svého vlastního života. Pán Bůh mu dal příslib budoucího nehynoucího, věčného života. Ačkoliv Mojžíš zemřel a byl pochován, Boží zaslíbení je věrné a spolehlivé.

Co uctíval starý Izrael svého času? Ez 8,16

Zatímco Pán Bůh je sám sebou existující, jeho stvoření, oslabené hříchem, udržuje při životě jeho Božská moc. Lidé však byli v každé době v pokušení místo Tvůrce uctívat stvoření. Slunce pokládali za životodárný zdroj, který je třeba uctívat. I když je náš pozemský život v nejednom ohledu závislý od tohoto světelného a tepelného zdroje, sláva a čest patří jen Tvůrci všeho. Jak to muselo být strašné, když v Judsku za časů Ezechiele přímo v jeruzalémské svatyni se někteří lidé klaněli slunci, a nikoli Bohu (Ez 8,16)! I my jsme ve stálém pokušení dávat přednost viditelnému a časnému před neviditelným a věčným.

4. Bůh je hoden slávy

Proč se má Bohu vzdávat sláva? Zj 4,11

Jen ten, kdo se podřizuje Bohu a uvědomuje si velikost jeho lásky, může mít určitou představu o tom, komu patří svrchovaná sláva. Ta se zde vztahuje na jeho stvořitelskou moc. Kdo tomu věří, ten bude podobně jako oněch 24 starců ze Zj 4,10 jednoho dne jásavě vyznávat: „Hoden jsi, Pane a Bože náš, přijmout slávu, čest i vládu“.

Jaká zkušenost vedla trpícího Joba k hlubšímu poznání Boha? Job 13,15; 42,2.5—6

Patriarcha Job ve své nejtěžší chvíli zřejmě ztrácel osobní spojení s Bohem. Přece se však i v nejtěžší nouzi důvěřivě a neochvějně přidržel Boha. Uznával, že Bůh se nemůže mýlit a chvályhodný je i tehdy, když jsou nám jeho cesty nesrozumitelné. Apoštol Petr v kritické chvíli položil otázku: „Pane, ke komu půjdeme?“ Odpověď na to je nejvýraznějším vyznáním víry (Jan 6,68—69).

5. Bůh je milosrdný

Jak zjevil Pán Bůh svou slávu Mojžíšovi? 2 Moj 34,6

Podstatou Boží slávy (Božího charakteru) je především láska a milosrdenství. Důvody a příčiny Boží lásky nikdy plně nepoznáme. Víme však, že Bůh tento svět miluje a udělal všechno pro jeho záchranu (2 Kor 5,19).

Jaká zvěst nám zaznívá z Jan 3,16?

Prvním slovem tohoto textu v řeckém znění je malé, ale mocné slovíčko „tak“. Tak velmi, tak hluboce, natolik, v takové míře Bůh miloval svět, že nám dal Ježíše. Sjednotil se s námi ne na den či na rok, ale navěky. Dal ho proto, abychom byli vysvobozeni od hříchu a smrti. Pán Bůh poslal svého Syna zachránit, spasit svět, ne hledat na něm

chyby, aby ho mohl odsoudit. Syn Boží přišel zachránit lidi, když ještě byli jeho nepřáteli (viz Luk 9,54.56).

6. Vševědoucí Bůh

Jaký důkaz nám dal Bůh o své moudrosti? Jer 51,15

Ne v každém ohledu nacházíme v přírodě důkaz o Boží slávě. Protože je země poskvrněna hříchem, Boží moudrost zjevenou v přírodě je třeba vidět okem víry. Přece však příroda nese známky nekonečné moudrosti Stvořitele.

K čemu zve Bůh ty, kteří si uvědomují potřebu jeho pomoci? Jak 1,5—6

Adam a Eva měli možnost čerpat z nevyčerpatelného zdroje nebeské moudrosti. Sobotu co sobotu jim Pán Bůh chtěl vyprávět o svých dívech. Původce hříchu však nesnášel tak úzký vztah mezi Bohem a člověkem. Proto řekl Evě, že existuje poznání, které převyšuje všechno jejich očekávání. Naši první rodiče uvěřili této lži, a tím přivedli na sebe i na své potomstvo neblahé následky utrpení a smrti.

Jak mohou lidé opět získat Boží slávu? Řím 12,2; Jer 9,24

4. úkol — dne 28. dubna 1984

Sláva v Ježíšově tváři

Základní verš: Žid 2,10—11

Některé věci se našemu lidskému rozumu jeví tak, jako by si protiřečily. Například zvěst o dítěti narozeném z panny Marie, ve kterém se zjevil všemohoucí Bůh; anebo když se síla nejvýrazněji pro-

jeví v krajní slabosti; jindy se skutečné vítězství získává vírou a láskou, nikoliv v boji. Uveďme nakonec div, že Bůh přijímá hříšné lidi a skrze svého Syna je pokládá za čisté, posvěcené a spravedlivé Boží děti.

V dnešním úkolu chceme stručně pojednat o požehnáních Božího vtělení v Ježíši Kristu.

Na článku víry o Božím vtělení se pohoršují nejen židé a mohamedáni, ale i mnozí tzv. křesťané. Co je však „pohoršující“ v tom, že Bůh „přebývá v nepřístupném světle, kterého nikdo z lidí neviděl, ani nemůže vidět“ (1 Tim 6,16) a chce se přiblížit k lidem, které miluje (Jan 1,14)? Chce to hlavně proto, že ti, které miluje, se dostali pod moc zla.

Kristovo vtělení, jeho život a smrt v osobě Ježíše Nazaretského je jednorázová událost. Nikdy už nebude potřebná žádná jiná oběť. Bůh se nám chtěl zjevit jako Otec a jeho Syn se rozhodl být nám starším bratrem (Žid 2,11). Nebýt v Písmu této zvěsti, nikdo by tomu nemohl věřit, avšak tato zvěst tam je, aby každý, kdo ji čte a slyší, mohl uvěřit a být zachráněn. Na Boží nabídku existuje jen jediná odpověď: Vírou přijmout Ježíše Krista za Pána života, uznat jeho vůli a poslušně ho následovat. Kéž nám dnešní úkol pomůže lépe poznat „slávu Boží v tváři Kristově“ (2 Kor 4,6).

1. Vtělený Pán

*Co je jádrem Božího plánu záchrany člověka?
Žid 2,14*

Jen Bůh mohl připravit takový plán, který počítá se zničením všeho zla a s „osvobozením těch, které strach před smrtí zotročoval po celý život“ (v. 15). Bůh chce, aby jeho pozemské i nebeské děti tvořily jednu rodinu (viz Ef 3,15). V zájmu tohoto cíle se Boží Syn stal člověkem. Spása člověka při vši své důležitosti není však poslední kapitolou Božího plá-

nu. Poslední kapitolou je teprve definitivní odstranění hříchu se všemi jeho následky a nový ráj na obnovené zemi pod novým nebem. Tehdy bude vesmír opět plný chvály a poslušnosti bytostí, které hledají Boží slávu.

Jaké tělo přijal Syn Boží při svém vtělení? Žid 2,16—17; 5,7

I když se Pán Ježíš stal naším bratrem, za svého pozemského života se nedopustil žádného hříchu, vítězně obstál v každém pokušení. Původce hříchu byl jeho obětí úplně poražen. V Kristu se spojilo Božství s lidstvím, Stvořitel se stvořením, přirozenost Boha s přirozeností hříšného Adama, byl tedy Syn Boží i Syn člověka. Jaké to zaslíbení pokoušeným a bojujícím lidem! Jaký to příslib pozorujícímu vesmíru!

2. Náš starší Bratr

Jak smíme nazývat Boha? Mat 6,9

Představa Boha jako Otce se kromě Písma nenachází v žádném náboženství světa. V pohanství je nejvyšší bytost spíše hrůzostrašnou mocí než Bohem lásky.

Protože se Syn Boží narodil jako člověk, může se nazývat naším starším Bratrem. Skrze něho nás Bůh přijímá do své nebeské rodiny (Ef 1, 3—7).

Co spojuje všechny pravé následovníky Ježíšovy? Mat 12,47—50; viz Mat 7,21

Stále musíme pamatovat, že Bůh nás přijímá ne na základě naší poslušnosti jeho vůle, ale proto, že Kristus se stal naším starším Bratrem. Na základě svého stálého spojení s nebeským Otcem mohl svou stvořitelskou mocí rozřešit problém našeho hříchu. Jeho život a smrt mají spásný význam pro všechny, kteří věří (Řím 5.2.6—8.12.18).

Z Ježíšovy tváře vyzařovala Boží sláva. Byla to sláva Boží lásky. Když se vírou stáváme členy jeho

rodiny, potom mocí Ducha svatého začínáme stále jasněji zrcadlit jeho obraz.

3. Ježíš — dárce života

Proč mají Ježíšova slova Martě věčnou platnost? Jan 11,24—25

Pán Ježíš zodpověděl Martinu otázku slovem i skutkem. Ujistil ji, a s ní i nás, že je Pánem života i smrti. Před ní stál Ten, jenž je vzkříšením i věčným životem pro všechny, kteří v něho věří. Mohl tedy zasáhnout a jejího bratra navrátit k životu.

Jak zapůsobila na přítomné Židy Ježíšova slova o jeho preexistenci? Jan 8,51—59 (srovnej s 10,33)

Kdyby byl Pán Ježíš pověděl „byl jsem“ anebo „býval jsem“, Židy by už i to bylo nahněvalo, protože Abraham byl pro ně tak významnou osobností, že ho uctívali skoro více než Boha. Ježíš však vztahoval slova „JÁ JSEM“ na sebe — to znamenalo, že se pokládá za rovného Všemohoucimu. Toto Ježíšovo tvrzení pokládali Židé za rouhání, které zasluhuje trest smrti.

4. Cestou pokory

Jaký význam má pro nás Ježíšova služba při poslední večeři? Jan 13,4—5

Kdo u Židů umýval nohy, toho pokládali za nejnižšího služebníka. Tato služba byla tedy krajně neslavná. Pán Ježíš však vracel slávu každodenním povinností.

Jidáš se pohoršil, když Kristus umýval nohy svým učedníkům. Myslel si, že když je Kristus schopen takto se ponížit, nemůže být izraelským králem. Všechna naděje na světskou slávu v pozemském království byla zmařena. Jidáš se nakonec utvrdil v tom, že následováním Krista nic nezíská. Když

viděl Ježíše ve zřejmém ponížení — jak se domníval — utvrdil se ve svém záměru zradit ho a prohlásit, že byl oklamán.

Jak nazývá Kristus své následovníky? Jan 13, 13—17

Kristovi následovníci byli vykoupeni pro službu. Náš Pán učí, že pravým cílem žívota je služba. Kristus sám pracoval a všem svým následovníkům dal zákon služby — služby Bohu a spolublížním.

Jak se stavěla většina posluchačů ke Kristovu počinání, které pohoršovalo učené a vážené představitele? Mar 12,37

Většina Ježíšových posluchačů byli prostí lidé. Ježíš jim přinášel srozumitelné poselství „jako moc maje“, hluboké pravdy jim vykládal názorně, jasně a přesvědčivě. Cesta Ježíšovy služby lásky dodnes častěji osloví tuto vrstvu lidí než ty, kteří touží po okázalých projevech moci. Ježíšův zářivý příklad ochotné služby zůstává dodnes srozumitelný lidem, kteří pod vlivem Ducha svatého pochopili, že zákon sebezapírající lásky platí věčně.

5. On nesl naše hříchy

Čím se vyznačoval Ježíšův pozemský život a jak vyvrcholil? 1 Petr 2,22—24

Ve službě svatyně staré smlouvy kněz přebíral na sebe hříchy lidu. On sám však byl rovněž hříšný a nemohl obětovat svůj život za lidi. Proto se hříchy lidu kladly na beránka „bez poskvrny“. Tento beránek symbolizoval Syna Božího, Ježíše Krista. Svým vtělením se Syn Boží stal jedním z nás, avšak pro svou dokonalost mohl být nevinným Beránkem Božím. Jan 1,29.

Trpěl Kristus jen za hříchy některých lidí, anebo za hříchy všech? Jan 3,16—19; Řim 5,8; 2 Kor 5,19—20

Kristovo srdce těsnil hřích každého Adamova po-

tomka. Boží hněv, zaměřený proti hříchu, jako projev Otcova odporu vůči nepravosti, děsil Božího Syna. Po celý svůj život zvěstoval Kristus padlému světu radostnou zvěst o Otcově milosrdenství a odpouštějící lásce. Podstatou jeho zvěsti bylo spasení i pro největší hříšníky.

Jaká naděje podpírala Krista v jeho utrpení? Jan 17,5—8

Ve svém ponížení a utrpení se Kristus radoval, že s ním budou oslaveni i jeho učedníci. Jsou ovocem jeho sebeobětování. Jeho odměnou a radostí je a po celou věčnost bude napodobování jeho ducha a povahy v nich. Tuto radost prožívají sami, kdykoliv se objeví ovoce jejich námahy a obětavosti v srdcích a životech jiných lidí. Jsou Kristovými služebníky a Otec je poctí tak, jak poctí svého Syna.

6. Vstoupil na nebesa

Jaké poselství měla oznámit Marie? Jan 20,17

Ježíšův návrat do nebe byl zjevným znamením, že jeho oběť za hřích byla dokonalá a že byla přijata. Učedníci nakonec poznali, kdo Pán Ježíš skutečně je a co na zemi vykonal. Nyní měl být s nimi v užším a trvalejším vztahu prostřednictvím Ducha svatého, přebývajícího v nich. Letnice byly pro věřící svědectvím, že jejich Pán je nyní na pravici Otce v nebesích.

Která fáze Kristovy služby se začala jeho nanebevstoupením? Řím 8,34; Žid 7,25

Mučedník Štěpán před svou smrtí směl vzhlednout k nebesům, kde „viděl slávu Boží a Ježíše stát na pravici Boží“ (Sk 7,55—56). Po svém nanebevstoupení působí Kristus jako náš Velekněz „toho dokonalejšího svatostánku“ (Žid 9,11). Tam uplatňuje zásluhy své oběti, přinesené jednou provždy ve prospěch kajících hříšníků.

Sláva člověka

Základní verš: Iz 43,7

Ze slov tohoto textu poznáváme, že jsou adresována Izraeli. Pán Bůh si tento lid povolal za zvláštního svědka své slávy. Všeobecně to však platí o všech lidech. Bůh stvořil člověka s určitým záměrem a velmi záleží na tom, jak se k tomuto záměru postaví — buď uvěří, nebo nikoliv. Stvořil mě Pán Bůh, aby mě zachránil, anebo měl se mnou jiný záměr? Nejsme schopni pochopit celou pravdu, ale Pán Bůh nám říká, co je naší úlohou v jeho slavném plánu, že nás totiž stvořil „pro svou slávu“. V tomto krátkém výroku jsou zahrnuty moc, láska, zaslíbení, čest a sláva člověka, ba i vítězství.

Na rozdíl od prázdných lidských slov je Boží slovo spolehlivé a pravdivé. Pán chce toto své slovo převést na skutky v našem životě. Jeho zaslíbení jsou jistá, protože On se nemění. Jeho plány jsou spolehlivé. On je Tvůrce i Udržovatel všeho. Pán Bůh se rozhodl uskutečnit svůj plán záchrany člověka prostřednictvím svého Syna a zvěstováním této spásy skrze lidi. Mohl sice k tomu použít své anděly, ale povolává lidi. Oni mají svým spolubližním i nebešťanům vyjevit slávu Boží — zákony, které ovládají Boží vesmír i jeho duchovní království.

1. Povolání k slávě

Jaké záměry spatřujeme v Božím vyvolání člověka? Ef 1,4—6

Při pozorném čtení tohoto úseku vynikne více významných skutečností:

- 1) O vyvolení člověka rozhoduje jen svrchovaná Boží vůle.
- 2) Bůh nabízí svým dětem jedinečný cíl života: sva-
tost a příslušnost do Boží rodiny.
- 3) Boží záměr s člověkem se uskutečňuje tím, že
člověk přijímá zásluhy Ježíše Krista za své.
- 4) Posvěcený člověk může a má žít tak, aby „zve-
leboval slávu jeho milosti“ (v. 6).
- 5) Bůh svou milostí ospravedlňuje své bloudící děti
(pokládá je za spravedlivé a jako k takovým se
k nim i chová).

Člověk je tedy předurčen k Boží slávě.

*Jaký ještě rozsáhlejší plán má Bůh? 1 Kor 4,9;
Žid 12,22—23; Kol 1,20*

Plán vykoupení měl ještě širší a hlubší účel než
jen spásu člověka. Nejen kvůli ní sestoupil Kristus
na zemi, nejen proto, aby obyvatelé tohoto malého
světa ctili Boží zákon, jak je ho třeba ctít, ale i pro-
to, aby před celým vesmírem obhájil Boží charakter.
Takový výsledek své velké oběti — vliv na rozum-
né bytosti jiných světů právě tak jako na člověka
— očekával Spasitel, když krátce před svým ukři-
žováním řekl: „Nyní je soud nad tímto světem.
Nyní bude vyvrženo kníže tohoto světa. A já když
budu povýšen ze země, potáhnu všechny k sobě“
(Jan 12,31—32).

2. Světlo národům

*Jak se v povolání Izraele zrcadlí Boží sláva? Iz
55,5*

Boží spravedlnost a milosrdenství se osvědčuje
v tom, když člověk svým každodenním životem osla-
vuje Boha. Takové svědectví měl o Bohu vydávat
Izrael pohanům. Celý židovský systém byl jakýmsi
souhrnným proroctvím evangelia. Pán Bůh chce,
aby mu i lid církve ostatků vzdával slávu tím, že

svým životem bude zjevovat Boží lásku a moc kříže.

Co společného má zachovávání soboty s Boží slávou? Iz 56,1—8

Svědčí naše hospodaření s časem a prostředky o tom, že jsme děti Boží? Zračí se v našem každodenním i sobotním chování obraz Kristův? Zamyšleme se, jaký záměr sledoval Pán Bůh příkazem zachovávání sobotního dne odpočinku. V této souvislosti si připomeňme Boží výzvu provázenou záslíbením Iz 60,1—2.

3. Potvrzení Božího záměru

Na čem se zakládá nárok Boží vlády v tomto světě? Iz 45,18

Pán Bůh stvořil zemi a její obyvatele ne proto, aby všechno stvoření potom přenechal vlastnímu osudu. Přál si a stále si přeje, aby zemi obývaly šťastné a jemu oddané bytosti. Boží záměr se nezměnil ani po pádu do hříchu.

Co by v ráji chybělo, kdyby Pán Bůh nestvořil korunu tvorstva? 1 Moj 1,26—28

Ráj by i tak byl krásný, avšak bez člověka by nebyl úplný a žádná bytost by nezrcadlila vznešený charakter Boží. Člověk je vrcholné dílo stvoření. Pán ho obdařil schopností poznávat Boží lásku a dobrotu, rozumět jeho svatým požadavkům. Člověk může a má poslouchat. Každá lidská bytost je stvořena k Božímu obrazu. Každý člověk má určitou stvořitelenskou schopnost — moc myslet a konat.

4. Lidská svoboda rozhodování

V čem spočívá jedinečné určení věřícího člověka? Řím 8,28—29; Iz 43,21

Písmo nám zjevuje a vysvětluje Boží plán s jeho lidem. Jsme „povolání podle rady Boží“ (Řím 8,28).

Božím plánem je, abychom z milosti Kristovy poslušně plnili Boží vůli a vzdávali mu chválu. Pavel dále říká, že Boží povolání se opírá o „předzvědění“ (v. 29). Mnozí z toho usuzují, že toto Boží poznání již neponechává člověku žádnou svobodu, protože všechny skutky člověka jsou předem určeny. Takový názor však úplně popírá Boží plán ve smyslu našeho textu. Pána Boha bychom nemohli chválit, kdybychom neměli svobodu rozhodování.

Do jaké míry je nutná závislost na Kristu, má-li náš život zvelebovat Boha? Sk 4,12; Řím 5,17

Ve středověké církvi byl jedinečný systém spravedlnosti ze skutků, který lidem bránil přinášet „ovoce hodné pokání“ (Luk 3,8). Nadbytek dobrých skutků jednoho člověka mohl se připočítat druhému člověku, a tím mu pomoci dostat se z jeho zlé situace. Avšak tím jediným, jehož život bohatě oplýval dobrými skutky a milostí, je Ježíš Kristus. V nikom jiném není spásy.

5. Poctěný lid

Proč je Boží lid poctěn? Iz 43,4

Božím plánem bylo, aby Izrael jako národ dělal čest Božímu jménu (Iz 43,7.21). Tento záměr platí i pro dnešní Boží lid. Člověk nikdy nepřestává toužit po prostředcích, postavení a cti. Všechno to je možno ušlechtilé zužitkovat. Každé jiné uplatnění těchto darů nemá význam pro věčnost. Boží láska projevující se v každodenním křesťanském životě je skutečným základem úcty. Svět okolo nás to má cítit, i kdyby si to nedovedl vysvětlit.

Co směl poznat Petr v domě „pohana“ Kornélia na rozdíl od svých dosavadních židovských předstev? Sk 10,34—35

Co se pravověrným Židům jevílo iako svévolné, že totiž Bůh je nakloněn i příslušníkům jiných ná-

rodů, je vlastně projevem Boží milosti. Petr se to musel naučit.

Podle čeho hodnotí Pán Bůh naše chování? 1 Sam 16,7

Pán Bůh hodnotí určitý čin ne podle jeho významu či rozsahu, ale podle věrnosti a čestnosti i v nepatrných skutcích. U Boha platí nikoliv velké skutky, ale pohnutky k nim. Cení si dobroty a věrnosti více než velikosti vykonaného díla. Pán Bůh nám nedává svou milost pro naše dobré skutky. Naše poslušnost pochází z jeho milosti a z jeho života v nás. „Kristus ve vás, naděje slávy“ (Kol 1,27).

6. Chození v novotě života

Jakým způsobem uschopňuje naděje na zmrtvýchvstání věřícího v jeho úsilí o Boží čest? Řím 6,3—6,11

Z celkové souvislosti textu se dozvídáme, že sláva Boží znamená Boží vznešenost, jeho moc, jeho dokonalý charakter. Boží moc, osvědčená Kristovým zmrtvýchvstáním je u Pavla v popředí. Ústředním bodem našich úkolů tohoto čtvrtletí jsou ty texty Písma, které se obzvláště zmiňují o „Boží slávě“. Apoštol Pavel ve svých listech o ní velmi často mluví. Toto téma nemá v porovnání s jinými tématy podřadné místo. V celém myšlení a práci apoštola Pavla mělo zjevení Boží slávy prvořadý význam.

Kterým jiným zmrtvýchvstáním se projevila „Boží sláva“? Jan 11,40

Moc, kterou Pán Ježíš vstal z mrtvých, byla mocí, kterou křísil jiné. Touto mocí vstanou nakonec všichni, kteří „zesnuli v Pánu“. (Viz 1 Tes 4,16—17) Do té doby mají věřící „chodit v novotě života“.

Obnovená sláva

Základní verš: 1 Petr 2,5

Věřící lidé s hlubším duchovním pohledem postihují každodenně Boží plán se světem a jeho lidem. Všemohoucí stvořil svět svým slovem (Žalm 33,9). Stvoření bylo jen začátkem Božího plánu. Po pádu do hříchu šlo o duchovní přípravu těch, kteří jednou mají být obyvateli „nové země“. Písmo nám ukazuje, jak se na „úhelném kameni“ Ježíše Krista postupně staví „duchovní dům“. Každý „živý“ kámen je vzácný a po skončení výstavby církve bude zářit jasným světlem.

Věřící lidé jsou Bohu drazí ne pro své velké činy, ale pro významné dílo, které pro ně vykonal Kristus.

Bůh přitahuje svůj lid k sobě a nazývá je svými přáteli. Současně chce, aby i oni byli přáteli svých bližních. Boží lid si může uvědomovat svou nepatrnost v tomto světě, ale nikdy nesmí zapomenout, že v Božím plánu má významné poslání. Každý křesťan je „vyvolenou nádobou“ přinášející světlo života jiným. V kom přebývá duch Kristův, ten se bude cítit služebníkem všech lidí.

1. Boží velebnost

O čem byl žalmista přesvědčen? Žalm 8,2

Básnickou formou vyjádřil žalmista ve více žalmech obdiv nad slávou a velebností, která převyšuje nebesa. Udivuje tedy, že člověk byl povolán k tak vznešené úloze, že měl vládnout nad ostatními pozemskými tvory (v. 6–8). Při pohledu na velebnost Božího stvoření si člověk připadá malý.

A přece ho Pán Bůh korunoval slávou a ctí (v. 5). Pán Ježíš udělal vše, aby nám byla tato původní sláva navracena a abychom skrze ni provždy oslavovali Boha.

Jestliže je Boží sláva tak velká, proč žalmista vzpomíná ještě i děti? Žalm 8,3

Boží „moc se v slabosti dokonává“ (2 Kor 12,9). (Viz 1 Kor 1,27) Člověk byl při stvoření „dobrý“, ale svou vládu přenechal původci hříchu. Pán Bůh sám se v Ježíši Kristu nestyděl stát se betlémským dítětem a brzy pak učil, že dětem patří nebeské království. Žalm 8 je zaslíbením, že se blíží den, kdy „země bude naplněna poznáním slávy Hospodinovy, tak jako vody naplňují moře“ (Ab 2,14).

2. Pokorný – tichý lid

Jací lidé zdědí Boží království? Mat 5,5; Žalm 37,11

Měli bychom našeho nebeského Otce prosit, aby nás posilnil a naše srdce naplnil svou svatou láskou. V Božím díle se po vzoru Pána Ježíše nejlépe osvědčují lidé tiší a pokorní srdcem.

Může člověk zůstat po celý život pokorný, a to i tehdy, když se mu křivdí? Řím 12,17–19

Věříme-li, že Pán Bůh nám dal poznat svou pravdu, můžeme být pokojní a tiší. Naše smýšlení i slova mají být posvěceny, abychom vyzařovali Kristův charakter, který má kolem nás šířit příjemný pokoj. I v bouři utrpení máme zůstat neochvějní a zakotvení v Bohu. To je vítězství nad sebou samým.

3. V bílém rouchu

Do jaké míry smíme z příkladu velekněze Jozue poznat, že původce hříchu se snažil zmařit Bož' plán? Zach 3,1–5

Velekněz Jozue zastupuje věrný Boží lid. Satan jako kníže tohoto světa (Jan 14,30) si dělá nárok na každého člověka. Poukazuje na poskvřené roucho velekněze jako na důkaz, že Boží zákony není možno poslouchat. Pán Ježíš je však za svého pozemského života poslouchal a plně zjevil jméno a charakter svého Otce. On má moc dát toto jméno i charakter komu chce a kdo ho jako Pána přijme.

Jaký význam má Jozuova zkušenost pro nás osobně?

Kristus bere z nás nečisté roucho a říká: „Sňal jsem z tebe tvoji vinu“. Tento hřích je přenesen na nevinného, bezhříšného, svatého Syna Božího. Člověk, který nemá žádné zásluhy, stojí před Pánem očištěn od hříchu a každé nepravosti. Dostal Kristovu svatost. Touto slávou chce Bůh obdařit ty, které odívá Kristovou svatostí.

4. Boží přátelé

Jakou účast smíme mít v Božím plánu spásy člověka? Mat 5,9

Novější překlad říká: blahoslavení tvůrcové pokoje. Tvůrcové pokoje jsou „Kristovými vyslanci“ a „na místě Kristově“ prosí lidi, aby se smířili s Bohem. Tvořit pokoj znamená mít požehnání synovství. Být synem Božím a šířitelem pokoje mezi lidmi znamená plnost štěstí a blaženosti.

Jakou snahu vyvinul Pavel v zájmu zvěstování Kristova evangelia? 1 Kor 9,19—21

Apoštol Pavel nezapíral Krista ve snaze získat Židy, ale všemožně se snažil představit ho jako člena jejich národa a očekávaného Mesiáše. Vysvětlil jim, že proroci mluvili o budoucím semeni Davídu. Takto se snažil odstranit jejich předsudky a získat přátelství, aby jim zpřístupnil Boží dar spásení v Ježíši Kristu. Touto metodou přístupu k lidem je nám apoštol příkladem pravého křesťanské-

ho taktu a upřímného přátelství. Srdce, které skutečně miluje Ježíše, miluje i ty, za které on zemřel.

5. Význam Božího slova

Jaký význam má Písmo svaté pro nás? 2 Tim 3, 15—17

Písmo je základem a pramenem křesťanské víry. Oslovuje člověka v každé situaci a nabízí mu spásný prostředek, který ho může zbavit hříchu. Hlavním účelem psaného Božího slova je vrátit hříšnému člověku Boží slávu (charakter). Celá zvěst Písma vede ke Slovu, které se stalo tělem. V něm máme odpuštění hříchů a vírou silnější než vidění smíme následovat našeho Velekněze.

Odpovídá Písmo z dávných věků i podmínkám dnešního života? Mat 24,35; Zj 22,10.18—19

Pravdy Písma tvoří dokonalý celek. Plně odpovídají potřebám lidí všech dob a v každém prostředí. Z některých biblických textů poznáváme, že určitý biblický odkaz patří spíše budoucnosti než současníkům (viz Dan 12,4.8).

Byly už odhaleny všechny biblické pravdy? 1 Petr 1,10—12; 2 Petr 1,19

Písmo máme sami pilně zkoumat a neočekávat, že vzácné klenoty Boží pravdy nám objeví někdo jiný. V Písmě je nevyčerpatelné bohatství Boží moudrosti, které je třeba denně posvěcenou myslí a s modlitbou poznávat a Bohu za to vzdávat díky a chválu.

6. Splnění Božího plánu

Které Boží zaslíbení mluví o konečné Boží vládě? Ab 2,14

Nejeden biblický text nás upozorňuje na konečné vítězství svatosti na celé zemi. I když slova naznačují konkrétní situaci, jejich hluboký smysl má platnost do konce času.

Jaký význam bude mít sklonění každého kolena před Boží slávou? Fil 2,9—11

Pozemské události nijak nemění podstatu Boží slávy, ale vykoupení lidí jí pro časnost i věčnost umocňuje. Boží láska v Kristu Ježíši je totiž taková, že záchrana každého jednotlivce nakonec Boží slávu rozhojňuje. Boží charakter a Boží vláda budou před celým vesmírem ospravedlněny.

Jakou hodnotu má před Bohem každý člověk? Ez 18,4; Iz 53,11

Pán Bůh chce zjevit svou milost a svým charakterem poznamenat celý svět. Je to jeho vlastnictví a on chce lidi osvobodit, očistit a posvětit. Krví prolitou za hříchy světa je možno navzdory všem překážkám zvítězit, a tím oslavit Boha a jeho Syna. Všechny národy země budou slyšet evangelium jeho milosti, i když ji všichni nepřijmou. Avšak „potomstvo bude sloužit jemu, o Pánu se bude vyprávět budoucímu pokolení“ (Žalm 22,31—32).

7. úkol — dne 19. května 1984

Na cestě k slávě

Základní verš: 1 Kor 9,24—27

V Pavlově době měl sport v korintském životě trvalé místo. Apoštol jím ilustruje významnou skutečnost života křesťana. Běh o závod je pro věřící výstižným poučením, jak je třeba ve snaze o vítězství připravovat tělo i ducha správnou životosprávou a cvičením. Cíl si to neúprosně vyžaduje. Cílem svrchovaného povolání Božího v Kristu Ježíši je pro křesťana nový Jeruzalém na nové zemi. Apoštol říká: „Naše otčina je v nebesích“ (Fil 3,20). Náš běh o závod a přiměřený způsob života směřují k tomu-

to cíli. Křesťan na to nezapomíná. Avšak na rozdíl od sportovního zápolení, kde vítězí jeden, v křesťanském běhu o závod mohou být vítězi v Kristově milosti všichni. Odměnou v tomto závodění bude zlato charakteru.

1. Spravedlností k dokonalosti

Jakou slavnou skutečností si má uvědomovat každý křesťan osobně? Žid 12,22—23

V listě Židům čteme nejen o díle Ježíše Krista při stvoření, ale i o jeho vykupitelském působení v zájmu spásy člověka. K jeho velké oběti a celoživotnímu dílu se máme ustavičně vracet jako k ústřednímu bodu dějin spasení. V 11. kapitole čteme o těch, kteří žili vírou a konali víře odpovídající skutky. Ve 12. kapitole máme svědectví o křesťanech směřujících k novému Jeruzalému. Tento „oblak svědků“ nás nabádá, abychom podle příkladu Pána Ježíše vytrvali v životním boji, který nás čeká, a abychom neklesali na mysli.

Jak máme rozumět výrazu „k duchům spravedlivých, kteří došli dokonalosti“ z verše 23?

Nejde o žádné „čisté“, tj. o „duchy“ zbavené těla. Pisatel hovoří o svatých, kteří přijdou před Boží trůn.

O „spravedlivých“ tu čteme, že „došli dokonalosti“. Když někdo přijímá svatost Kristovu, přijímá Kristův život úplné poslušnosti. Bůh nás vidí oděné rouchem Kristovy spravedlnosti a navzdory tomu, že „všechny naše spravedlnosti jsou jako ohyzdné roucho“ (Iz 64,6), nás pokládá za ospravedlněné. A co více, Bůh hledí na věřící jako na svaté. Dává jim nového ducha (Ez 36,25—27), který je vede k svatosti jako k nutné části Božího plánu. V této svatosti je určitý vzrůst. Boží ospravedlnění i posvěcení věřících jsou dvě stránky Boží slávy.

2. Kristův příklad

Jaké následky může mít následování Ježíše Krista? 1 Petr 2,20—22

Apoštol Petr radí jít cestou Ježíšovou. Myslíme přitom na Žalm 23,3. To neznamená, že následování musí být příjemné, pohodlné putování. V následování jde o Boží jméno a Boží charakter. Světu máme zjevovat Boží povahu. Nejvýraznějším znamením pravého následovníka Kristova je láska, kterou je možno nazvat perlou v koruně Boží slávy.

Jak řešit různé složité situace v následování Krista? Mat 9,9; Sk 19,18—19

Podle příkladu Pána Ježíše máme hledat především Boží království a jeho spravedlnost, následky pak přenechat jemu. Tato všeobecná zásada byla v životě mnohých křesťanů výrazně potvrzena a odvaha víry korunována úspěchem. Jestliže nám prostředí anebo okolnosti nedovolují řídit se touto zásadou, potom prosme Pána o moudrost a východisko z těžké situace, aby čest jeho jména byla obhájena a abychom ho mohli velebit a oslavovat v duchu a v pravdě.

3. Cílevědomost

Proč mohl apoštol Pavel zapomenout na to, co bylo „za ním“? Fil 3,7.13—14; (srovnej Fil 1,21)

Spasitel se nespokojí s polovičatou službou. Apoštol Pavel vykonal mnohé věci. Od chvíle, kdy se odevzdal Kristu, byl jeho život vyplněn neúnavnou službou, avšak nikdy nezapomněl na svrchovaný cíl: zůstat věrný Tomu, který se mu dal poznat jako Spasitel.

Jak máme mít na zřeteli cíl víry? 1 Jan 2,15—17; Fil 3,7

Pán Bůh udělá velké věci pro ty, kteří v něho bezvýhradně věří a hledí „na Ježíše, původce a do-

konavatele víry“ (Zid 12,2). Je nenahraditelnou ztrátou zanedbávat modlitbu a studium Písma. Každá chvíle našeho drahocenného času může být příležitostí spásy pro někoho z našich bližních jakož i pro nás samotné.

4. Obnova mysli

Na co bychom se měli plně soustředit? Fil 4,8; Řim 12,2

Všechn svůj rozum, vůli i city musíme podřídit cílevědomé životosprávě a v plném soustředění na to „jedno potřebné“ — konat běh svrchovaného povolání Božského v Kristu Ježíši. Jen ustavičný zřetel na tento cíl nás může přivést k vítězství.

Jakou radu dává Petr v zájmu obnovy smýšlení? 1 Petr 1,13—15

Jako je Bůh svatý a dokonalý ve své sféře, tak mají být i lidé dokonalí a svatí na lidské úrovni. Je-li Kristus naší nadějí slávy, potom nabýváme jeho podobu. Pravý křesťan následuje Ježíše a napodobuje způsob jeho života. Moc Kristova příkladu pak mění smýšlení i náklonnosti člověka.

5. Každodenní příliv síly

Co potřebuje věřící člověk pro každodenní boj víry? 1 Kor 16,13; Ef 6,10

Pavel čerpal sílu z každodenních zkoušek víry. Tuto sílu neměl pro svou budoucnost, ale pro každý nový dnešek.

Co nám nakonec pomůže snést všechny zkoušky, které přijdou na církev ostatků? Viz 1 Jan 5,4

Naší jedinou útěchou je vědomí, že budoucnost je v božích rukou. Modlitbou získaná jistota a ve zkouškách nabytá odvaha nám pomohou najít Kristovu pomoc. Vlastní silou bychom nemohli přemoci zákeřné mocnosti zla. Kristus přišel proto, aby nám

svou božsko-lidskou silou dal vítězství. V jeho jménu smíme přemoci všechny nástrahy pokušitele.

6. Věrnost až do smrti

Čím měl být podle Ježíšovy předpovědi naplněn život apoštola Petra? Jan 21,19; srovnej 1 Petr 4,13

Pán Ježíš duchovním zrakem viděl do budoucna mučednický závěr Petrova života. Sláva, kterou Bohu vzdával životem obětavé služby i svou věrností v utrpení až do smrti, byla svědectvím zemi i nebesům.

Jak má věřící křesťan čelit strachu ze smrti? 1 Tes 4,13—17; Sk 7,54—60

Křesťan trpělivě snáší zármutek a utrpení. Ba i smrti hledí do tváře pokojně, vyrovnaně, s neochvějnou vírou v Boha. Takový postoj může být mocnějším svědectvím ve prospěch evangelia než celoživotní zvěstné úsilí. Nejednou právě přerušení aktivní služby umožní vykonat to, čeho se jinak dosáhnout nedalo.

8. úkol — dne 26. května 1984

Modlitba k Boží slávě

Základní verš: Luk 11,1

V dnešním úkolu chceme uvažovat o Ježíšově modlitbě zaznamenané v ev. Jana 17. Pán Ježíš před svým zajetím, utrpením a smrtí na kříži myslel na své učedníky a na dokončení díla, kterým zjevoval světu Boha. V uvedené modlitbě se osmkrát vyskytují slova *sláva, oslavit a oslavený*. Z této kapitoly poznáváme skutečný význam slávy. Otec přebývá v slávě své vlastní dokonalosti.

Pán Ježíš je „odlesk slávy Otcovy“. Podobenstvím o ztracené ovci naznačil, že v zájmu záchrany bloudícího a hynoucího člověka je ochoten zřici se vlastní slávy. V getsemanské a golgotské temnotě sebeobětavá láska zazářila nehynoucí slávou. Táž láska má působit v nás a skrze nás s cílem konečného zjevení slávy Božího charakteru.

1. Ježíšova modlitba za sebe

*Proč Pán Ježíš prosil svého Otce, aby ho oslavil?
Jan 17,1.4—5*

Nesmíme zapomínat, že sláva anebo oslavení, o které se tu Pán Ježíš modlí, nemá nic společného se slávou, po jaké obvykle toužíme my hříšní lidé. Pán Ježíš prosil svého Otce o jeho přítomnost a moc pro spásné dílo, které nyní zakončoval. Prosí o zaslíbení, aby byl opět jedno s Otcem v jeho slávě. Prosí o sílu, aby mohl do posledního okamžiku svého života zjevovat Otce.

Proč se může každý, kdo věří, odvolat na Kristovy zásluhy? Jan 17,2; Řím 5,8—10

My lidé obvykle milujeme ty, kteří milují nás. Pán Ježíš si cenil 99 ovcí, ale lítost ho vedla, aby hledal jedinou zbloudilou ovečku. Proč snášel všechno to pokoušení, nástrahy, tupení a utrpení v Getsemane a na Golgotě? Pro tu „věčnou radost v nebesích“ (Luk 15,10). „Díky Bohu za jeho nevýslovný dar!“ (2 Kor 9,15).

2. Modlitba za učedníky

Jaké poznání zprostředkoval Kristus učedníkům, a tím i nám? Jan 17,7—10

Ti, za které se Pán Ježíš modlil, se od něho brzy odvrátili. On však přesto řekl: „Já jsem oslaven v nich“. To platilo o Petrovi, který ho pod přísahou zapřel, právě tak jako o ostatních, kteří svou naději

zaměřili na pozemské království a hledali v něm důležité postavení.

Pán Ježíš viděl ve své malé družině budoucí slávu. Věděl, že Duch svatý prostřednictvím těchto lidí bude měnit svět.

Co to znamená, že se smíme počítat k lidem, kterým Bůh „dal“ svého Syna? Jan 17,4; 10,27—29

Tím, že Spasitel vzal na sebe naši přirozenost, připoutal se k lidstvu poutem, které nebude nikdy přetrhnuто. Navěky je s námi spojen. Dal ho nejen proto, aby nesl naše hříchy a jako oběť za nás zemřel, on ho padlému lidskému pokolení dal úplně. Sama země — půda, kterou původce hříchu pokládá za svou — má být nejen vykoupena, ale i zvelebena. Náš malý svět, který se zlořečenstvím hříchu stal jedinou temnou skvrnou slavného Božího stvoření, bude poctěn nad všechny ostatní světy v Božím vesmíru.

3. Péče o své

Jak projevil Pán Ježíš péči o své následovníky? Jan 17,11—12

Ježíšův vztah k učedníkům se podobá vztahu ošetrovatelky k dítěti, které jí bylo svěřeno. I v našich vzájemných vztazích se má projevovat ohleduplná a ušlechtilá péče. Jen takto můžeme být Kristovými následovníky.

Odkud mají čerpat Kristovi následovníci sílu při konání jeho díla? Sk 1,8; Jan 16.13—14

Duch svatý oslaví Pána Ježíše, když přebývá v srdci jeho následovníků. Musíme být jeho posluchači a žáky. Hříšní lidé mohou vzdávat slávu Bohu tím, že jeho milost nechají působit ve svém srdci a moc jeho Ducha ve svém životě.

4. Prosba za věřící všech dob

O co prosil Pán Ježíš za všechny, kteří v něho uvěří? Jan 17, 20—22

Nikdo z nás nepatří do kruhu dvanácti apoštolů. To však neznamená, že musíme zůstat bokem. Patříme mezi „ty, kteří pro jejich slovo uvěří ve mne“. A co více, Pán má ještě mnoho „jiných ovcí, které nejsou z tohoto ovčince“ (Jan 10,16). Křesťané jsou jako světlo na cestě do nebe. Mají jako zrcadlo odrážet světu ono světlo, kterým je Kristus osvěcuje. Jejich život a povaha by měly být takové, aby skrze ně jiní získali správnou představu o Kristu a jeho službě.

Jak můžeme svým bližním srozumitelně projevít, že smíme být Ježíšovými následovníky? Jan 17,23; Fil 4,4

Představujeme-li Krista, pak uděláme vše, aby jeho služba byla tak poutavá, jakou ve skutečnosti je. Křesťané, kteří rádi zůstávají v chmurách a smutku a kteří reptají a nařikají, nesprávně představují jiným Boha i křesťanský život. Působí dojmem, že Bůh nemá zálibu ve štěstí svých dětí, a tím dávají falešné svědectví o nebeském Otci.

5. Boží charakter (1)

Co bylo jádrem spásného Ježíšova poselství? Jan 17,3.6.8

K Kristus, Světlo světa, ztlumil svou božskou slávu, když vzal na sebe lidskou přirozenost a žil mezi lidmi. Chtěl, aby lidé poznali svého Stvořitele, ale nebyli přítomni zničení bleskem jeho slávy. Hřích totiž odloučil člověka od jeho Tvůrce a od té doby nikdo z lidí nikdy neviděl Boha.

K Kristus dnes není na zemi, jak tedy můžeme poznat Boží charakter a oslavovat ho? Jan 17,14

Boží charakter poznáváme z Božího slova, Písma

svatého. Apoštol Pavel napsal Timoteovi, že Písmo svaté ho může udělat „moudrým ke spasení vírou v Krista Ježíše“ (2 Tim 3,15). V Pavlově době se to vztahovalo na Starý zákon. O co více platí tato pravda dnes o celém Písmě Starého i Nového zákona.

6. Boží charakter (2)

Co očekává vykoupené v přicházejícím království slávy? Jan 17,24

Otcova láska k Synovi je neochvějná. V Ježíšově oběti se nám tato božská láska stala zjevnou a týká se osobně každého, kdo věří, že Bůh ho v Kristu Ježíši přijímá tak, jako v podobenství přijal otec marnotratného syna. Pán Bůh nás však miloval už před stvořením světa na základě oběti, kterou jeho Syn přinesl za nás dobrovolně. Pro slávu Kristovu, kterou budou vykoupení ve věčnosti vidět a poznávat, uskutečnil Bůh svůj plán stvoření. Přitom počítal s možností pokušení, pádu i důsledků neposlušnosti. V jeho plánu záchrany člověka se pro tento případ počítalo s Ježíšovým dobrovolným příchodem na zemi, aby odcizeným dětem v pozemských podmínkách mohla být zjevena Otcova láska.

Kterou skutečnost, dnes nám ještě nepochopitelnou, budeme potom znát? Jan 17,23; Ef 3,18—19

Ve svém pozemském životě nemůžeme plně poznat velkou Boží lásku projevenou v daru Ježíše Krista. Toto poznání si však můžeme vytýčit za cíl. V Ef 3,18 čteme o živé Boží lásce, která září v našich srdcích, přivádí nás k slávě a ukazuje vesmíru Boží charakter, jeho moc, jeho svatost a jeho velebnost.

Každodenní oslavování Boha

Základní verš: Mat 5,16

I když víra a skutky nejsou totéž, přece jen navzájem souvisí. Jestliže někdo netouží svým každodenním životem zjevovat, že je Božím dítětem, pak vlastně odmítá zjevovat světu slávu, kterou Bůh od něho očekává. V takovém životě se Ježíšova modlitba (Jan 17) neplní.

Pán Bůh ještě nedostal tu slávu od svých následovníků, která mu patří. Někteří lidé dosud nepostřehli Boží slávu v kříži a v nevyhnutelné potřebě člověka přijmout tento kříž v zájmu věčného života. Takoví lidé nemohou zjevovat Ježíšův obraz ve svém životě.

1. Jednota věřících

Proč je naše oslavování Boha málo přesvědčivé, když jsme navzájem nejednotní? Řím 15,5—7

Když Kristus přijímá hříšníky, je tím oslaven Otec. Podobně je oslaven, když jsme jako věřící jednotní a lidé jsou svědky našeho upřímného společenství sjednoceného vírou, láskou a nadějí. Lidé usilují pokud možno o nezávislé smýšlení. Vzájemná shoda bývá někdy podezřelá. Avšak ve světě, kde je třeba konat skutky k Boží slávě a jednotným úsilím o ní svědčit, je jednota bezpodmínečně nutná. (Viz 1 Kor 3,21—23)

Jaké smýšlení působí často nejednotu? 1 Tim 5, 13; 6,3—6

Zlé pověsti nejednou ničí jednotu mezi věřícími. Nejedna osoba má příliš otevřené uši a neúměrně pohotový jazyk, takže z maličkosti se stane velký

problém. Takové počínání není z Ducha Božího a jeho původce si nejednou ani neuvědomuje, nástrojem koho se stal.

2. Řeč, která je požehnáním

Proti jakému pokušení musíme všichni neustále bojovat? Jak 3,9

Z jednoho pramene nemůže najednou vyvěrat dvojí voda (v. 11), někdy se však svým chováním podobáme takovému neskutečnému zdroji. Může se stát, že v sobotu se zdržujeme od nesprávných řečí, a v týdně v nich bez zábrán pokračujeme. Avšak pravá zbožnost se podobá kvasu, který kroniká celé těsto a přetváří i způsob naší řeči.

Jak důležitá je Boží řeč? Iz 55,10—11

Ježíšova slova měla ozdravující moc, zatímco naše slova nejen hojí, ale nejednou i raní. Svou řečí vyjadřujeme své smýšlení o jiných a řeč je svědectvím i o našem vztahu k Bohu.

Měli bychom se více učit od našeho Pána Ježíše Krista. Laskavá a přívětivá slova bývají dobrým lékem. Budeme-li každodenně čerpat z Božího slova, potom naše řeč bude mít léčivou moc.

Co nám může pomoci při volbě slov? Kol 3,14—17

Pán Bůh zaslíbil pomoc těm, kteří ho prosí o moudrost. Obracíme-li se k němu s modlitbou, pomůže nám vyslovit pravé slovo v pravý čas. Význam slov spočívá nejen v tom, že zjevují charakter, ale i v tom, že mají povahotvorný vliv.

3. Oslava Boha vírou

Čím se osvědčila pravost Abrahamovy víry? Řím 4,18—20

Apoštol Pavel chtěl Abrahamovým příběhem objasnit význam živé víry pro křesťany. Křesťanská víra se musí vyznačovat věrností. Každý z mužů

víry měl jistotu „jako by viděl Neviditelného“ (Žid 11,27). Každý uvěřil zaslíbením Neviditelného, jako kdyby šlo o zjevnou a hmatatelnou jistotu. Jejich život to dosvědčoval.

Jaký je vztah mezi vírou a poznáním? Řím 8,24

Někteří lidé si myslí, že není možné odevzdat se Bohu a vírou se spolehnout na Boží zaslíbení, pokud jim není všechno jasné a srozumitelné. Takové smýšlení je velkou překážkou víry, protože víra se chápe zaslíbení, která přesahují poznání. Vždyt jakým rozumovým postupem chceme dokázat jistotu Ježíšova druhého příchodu, skutečnost odpuštění našich hříchů nebo význam modlitby?

Vírou máme žít, o víře máme svědčit a podle víry se máme chovat. Skutečná víra roste a sílí každodenním uplatňováním jejích zásad, takže z věřících se stávají lidé neochvějně věrní v Kristu.

4. „Všechno pro slávu Boží“

Co řekl apoštol Pavel o křesťanské životospřáve? 1 Kor 10,31

Všichni křesťané věří, že „království Boží není pokrm a nápoj“ (Řím 14,17). Podle Pavlových slov má však křesťanství proniknout celý život. Je-li tělo chrámem Božím, křesťan se má o ně patřičně starat.

Jaké stanovisko zaujímá církev adventistů s. d. v otázce výživy vzhledem k tomu, že správná životospřáva je jednou z možností vzdávání slávy Bohu?

Zamysleme se, jak se řídíme výzvou oslavovat Boha v našem soukromém životě. Nemáme právo oddávat se neúměrnému jedení a pití či jiným nepatřičnostem. Takové chování by nebylo dobrým příkladem oslavování Stvořitele. Správnou životospřávou rozumíme zdravé, rozvážné a zdrženlivé způsoby v jedení, pití, odívání, využívání Božích darů, v práci, odpočinku a vzdělávání. Zdravotní

reforma v církvi adventistů s. d. se dostává stále více do centra pozornosti vědců různých vědeckých odvětví. Jak bychom za toto poznání měli být Pánu vděční.

5. Trpělivá služba

Jakou účast smíme mít v Kristově díle? Sk 10,38

Bývá poměrně lehčí čas od času udělat nějaký významnější čin, a tím se snažit vyrovnat s výzvou k svědomitému plnění každodenních povinností, avšak podle slov Písma v Kristově životě nešlo jen o občasné konání dobra. Kristův příklad každodenní věrné služby lidem v zájmu věčné Boží slávy je pro nás stálým podnětem, abychom ho následovali.

Co je potřebné, má-li být naše služba úspěšná? 2 Kor 6,4—6

Pravý duch služby se projevuje nejen při řešení těžkostí, ale v naší každodenní práci, ať již jde o výchovu dětí, zájem o jiné lidi, o trpělivost v nemoci, při snášení škody nebo ve zklamání. Boží lid se má podle prorockých slov zvláště vyznačovat trpělivostí (Zj 14,12).

6. Použití hřiven

Jakou radu dává apoštol Petr služebníkům Slova vzhledem k Boží slávě? 1 Petr 4,11

V Písmě je mnoho příkladů toho, jak Pánem povolání mužové a ženy věrně použili svěřené hřivny. V různých dobách a za různých životních okolností věrně hospodařili s hřivnami Noé, Abraham, Josef, Mojžíš, Ester, mučedník Štěpán, apoštol Pavel a celý zástup neimenovaných Božích svědků. Takové šafáře měl Pán i v době poapoštolské, v raném i pozdním středověku, mělo je a má i adventní hnutí. Všichni věrní Boží služebníci měli a mají na zřeteli Boží slávu, která je nabádá, aby každodenně

věrně zúročovali dary a schopnosti, za které jsou šafářsky zodpovědní.

10. úkol — dne 9. června 1984

Boží sláva v domově

Základní verš: 1 Petr 5,8

Každý z nás pochází z určitého domova. Ideální domov je nejdražším místem na světě. Domov nám připomíná krásnou rajskou zahradu. Manželství je jedním ze dvou darů, které Bůh dal lidstvu ještě před příchodem hříchu na zemi. Tím není řečeno, že člověk by nemohl oslavit Boha i jednotlivě, bez manželského svazku. Jednou se zjeví celoživotní, nesobecká služba těch, kteří jednotlivě zúročovali hřivny svého života pro Boží slávu v církvi i mimo ni.

Kdyby si rodiče uvědomovali příležitost ke spolupráci s Bohem, obklopili by své děti láskou i starostlivou ochranou a snažili by se co nejlépe vychovávat a usměrňovat to „malé, ale krásné stádečko“, které jim světil Bůh.

1. Sláva ráje

Co čteme v Písmě o prvém pozemském domově? 1 Moj 2,8

Sláva Edenů přesahuje všechno naše chápání. Bylo to dílo Božích rukou, kterého se ještě nedotkl hřích. Ovzduší bylo čisté a zdravé, země se podobala velkolepému paláci. Boží dílo bylo obdivuhodně krásné a dokonalé. Člověk byl korunou Božího stvoření. Byl „obrazem Božím a jeho slávou“ (1 Kor 11,7).

Jak se Boží sláva projevovala v odění Adama a Evy? 1 Moj 2,25; 3,7—11,21

Čím je satanovo pokušení Evy poučné pro naše rodiny? 1 Moj 3,1

Zkušenosti života ukazují, že vzdálenost manželů z jakýchkoli příčin nebývá bez pokušení vzájemného ochladnutí lásky a odcizení. Každodenní potvrzování této pravdy ve světě by nám mělo být vážným napomenutím, aby adventní rodiny navzdory všem pokušením a svodům zůstaly prostředím sjednocených snah vzdávat Bohu slávu.

2. Poslání matky

Co říká Písmo o jedinečné úloze, ke které byla povolána Eva? 1 Moj 3,20

Adam nazval svou ženu *chava h*, tj. dárkyně života. Měla být matkou celého lidského pokolení. Zaslíbení o „semeni ženy“ (1 Moj 3,15) dávalo Adamovi tutéž naději, jakou nám Pán Ježíš dává dnes. Je to zaslíbení úplné porážky původce hříchu a smrti, s tím pak souvisí naděje na obnovený ráj. Naplnění touto nadějí vycházeli naši první rodiče z rajské zahrady do cizího, nepřátelského prostředí.

Jaký byl Boží plán pro ženy biblických časů? 1 Moj 1,28 (Viz Přísl. 31, 10—31)

Navzdory mnohému, co zastiňuje manželství a mateřství, slovo „matka“ zůstává dodnes tím nejkrásnějším slovem v každém jazyce. Navzdory tomu, že ne všude na světě jsou ženy a matky náležitě oceněny, bez jejich obětavé a láskyplné péče by svět brzy přestal být byť i porušeným, přece jen odleskem slávy našeho nebeského Otce.

3. Poslání otce

Jaké přivítání čekalo marnotratného syna při návratu k otci? Luk 15,20

Písmo především vyzdvihuje lásku, která má být ozdobou a slávou každého domova. Manželé si jí mají projevovat navzájem a společně v ní mají vychovávat i své děti.

V zájmu správné výchovy dětí si musí zvláště otcové uvědomovat velkou odpovědnost svého povolání být „hlavou rodiny“, aby mohli sloven a příkladem správně usměrňovat zdárný růst potomstva pro užitečnou službu bližním a především pro slávu Boží.

Jakou duchovní úlohu připisují otci v rodině další texty Pisma? Ef 6,4; 1 Tim 2,8; (srovnej 1 Jan 2, 13—14)

Otcové si mohou naklonit srdce svých dětí ochotou vyznat vlastní omyly a chyby. Děti mají sklon odpouštět. Otec je v určitém smyslu zákonodárcem a knězem rodiny, který má na rodinný oltář přinášet Bohu ranní i večerní oběť. Otec je Božím spolupracovníkem a uskutečňovatelem Božích plánů. Svým dětem má pomáhat ve vytváření čistého a posvěceného charakteru.

4. Děti

Kdy bude našim dětem páté Boží přikázání potřebou srdce, a ne břemenem? Ef 6,1—3; (Viz 5 Moj 6,4—7)

Blahoslavení rodiče, kteří své děti vychovávají pro věčnost. Šťastné jsou i děti, které vyrůstají v domově podobném dílně, v níž se otesávají, upravují a leští kameny pro stavbu krásného paláce (viz Žalm 144,12). Když naše děti od útlého věku pocífuji, že je milujeme bez ohledu na jejich chvilkové chyby a přečiny, vyrůstají z nich obvykle děti poslušné.

Co je nejdůležitější při výchově dítěte k poslušnosti? 1 Kor 11,1

Dobrý příklad rodičů má pro výchovu dítěte k po-

slušnosti rozhodující význam. Vzájemná úcta a láska rodičů, ochota přiznat chyby a nedostatky, využívání času, rozdělení povinností a hlavně zářivý příklad vroucí zbožnosti a oddanosti Bohu — to vše jsou základní pilíře křesťanské výchovy v domově.

5. Mládež

Proč může být mládež z křesťanských rodin obzvláště požehnaná? 2 Tim 1,5; 3,15

Mladého Timotea vychovával dobrý příklad zbožné matky. Apoštol Pavel mu byl duchovním otcem a vychovatelem ve víře. Ve staletích se nespočetněkrát opakovala podobná situace. Ne vždy mají mladí lidé v rodičích oboustrannou oporu a spolehlivý příklad obou rodičů. Uvedený text Písma je napomenutím a výzvou zvláště matkám a babičkám.

Co je skutečnou příčinou odbojnosti a vzdoru mladých? 2 Tim 3,1—5.12—13

Myslíme na příklady těch mladých lidí, kteří navzdory ubohému příkladu svých rodičů přece sloužili Pánu. 2 Par 33,21—25; 34,1—3

Velkou pomocí mladým lidem ze strany rodičů, učitelů, církve a přátel může být otevřené ucho ochotné vyslechnout je. Dříve než projevíme snahu udílet rady, měli bychom věnovat velkou pozornost jejich problémům. Láska je ochotná vyslechnout!

6. Konečně doma!

Na jaký domov se smíme již nyní těšit naší vírou? Jan 14,2—3

Slovo „domov“ obvykle vyvolává v mysli lidí milé a vzácné vzpomínky. Oč vzácnější je Spasitelovo zaslíbení věčného domova v příbytcích Otce slávy těm, kteří zde na zemi měli domov neutěšený, případně žádný! Všechny výzvy Písma k trpělivému

čekání jsou tímto zaslíbením konkrétně zdůvodněny. Představa bezpečného, plného porozumění a zlobou nenarušeného domova je dnes touha miliónů lidí všelijak zklamaných, unavených a rozvrácených hříchem.

Jak se můžeme těšit z nebeské radosti a společenství už nyní? Fil 3,20

Boží slovo nás vyzývá, abychom se bezvýhradně odevzdali Pánu Ježíši. Bezpečným důvodem k pravé radosti je jeho velká láska k nám. Jestli skutečně věříme, že nás přijal, smíme již nyní vdechovat nebeské ovzduší. Náš domov je zatím všude tam, kde je Ježíš s námi, a podle jeho zaslíbení to jednou bude domov v příbytcích, které nám šel připravit. Naše víra žije tedy v perspektivě brzkého naplnění Božích zaslíbení.

11. úkol — dne 16. června 1984

Boží sláva v církvi ostatků

Základní verš: Zj 18,1

Pán Bůh stvořil člověka k svému obrazu, aby odrážel jeho slávu. V závěrečném boji proti původci hříchu má být v církvi ostatků znovu zjevena Boží sláva, která se má pod vlivem posledního vylití Ducha svatého projevit neochvějnou věrností Stvořiteli.

Do této souvislosti patří příkaz „bojte se Boha“ znamená vzdávat čest Bohu, vzývat a poslouchat jen jeho samého. „Bát se Boha“ neznamena trást se a obávat se, že jsme nepřijali Ježíšovu krev na odpuštění hříchů. Je to život pod stálým Božím dohledem plný vděčnosti za víru v Ježíše Krista,

který v nás chce dokonat své dílo milosti probouzející touhu ničím nezneuctít Boha.

Bát se Boha znamená být mu věrným, tj. vzdávat mu slávu. Nic se tím nepřidá k dokonalosti Božího charakteru ani jeho všemohoucnosti. Boží sláva znamená světoširou zvěst o jeho lásce, dobrotě a spravedlnosti. K této zvěstné službě jsme povoláni. Jejím věrným splněním sami „rosteme v milosti“, zdokonalujeme se v křesťanské lásce a žijeme z pevného zaslíbení, že Kristova svatost je záchranou Božího dítěte. Na konci boje víry nás čeká „nevadnoucí“ věnec slávy.

Vzdávat Bohu slávu znamená tedy zjevovat jeho charakter v životě. Tím ho děláme světu známým. Kdykoliv děláme známým Otce nebo Syna, vždy oslavujeme Boha.

1. „Bojte se Boha“

Jakou výstražnou výzvu posílá Pán Bůh světu před druhým příchodem? Zj 14,6—7

V celém čtvrtletí z různých stran uvažujeme o významu Boží slávy a oslavování Boha. V úvodu dnešního úkolu jsme naznačili význam výrazu: „Bojte se Boha!“ Toto varovné poselství mají přijmout „ostatky“ Božího lidu a nést ho dále. Církev ostatků vyzývá lidi, aby se „báli“ Boha. To znamená, aby přijali jeho slovo, věřili v něho, vzdali mu čest a úctu, poslouchali jeho přikázání a oslavovali ho. Na jiném místě jsme řekli, že podstatou Boží slávy je Boží moc a charakter. Při tom pamatujeme, že vzdáváním slávy Bohu se lidský život mění. V životě člověka se pak projevuje působení Boží moci a vytváří se charakter k Božímu obrazu.

Vyžadoval Pán Bůh od svého lidu v každé době zbožný život? 2 Petr 1,3; Kaz 12,13—14

Pán Bůh měl v každém období lidských dějin své věrné svědky a bude je mít i v závěru dějin. Jejich

posláním je zvěstovat světu poslední výzvu Boží lásky. Skrze ně se má osvědčit moc ospravedlňující a posvěcující lásky Ježíše Krista.

2. Světoširá výzva

Kdo má uslyšet Boží poslední výzvu, týkající se Boží slávy? Zj 14,6; Kol 1,27

Kdo jedině může náš život změnit tak, že budeme moci oslavit Boha? Fil 4,13

Kdo si myslí, že z vlastních sil dovede žít podle Boží vůle, ten se žalostně mýlí. Ve světle Boží svatosti musí nejprve poznat svou úplnou bezmocnost a s apoštolem Pavlem volat: „Bídny já člověk! Kdo mne vytrhne z tohoto těla smrti?“ (Řím 7,24). Pro všechny je jen jediná odpověď: „Beránek Boží, který snímá hřích světa“ (Jan 1,29).

Jak reagovali lidé, když viděli dokonalý obraz Boží v životě Pána Ježíše? Jan 15,18

Co je znamením změny života pod vlivem Kristovy moci v nás? Jan 13,35

Změna srdce se projeví i navenek. Jestli je v nás Kristus nadějí slávy, potom najdeme v něm takový zdroj radosti, který nás ustavičně povede ke skutkům lásky.

3. Zvěst o soudu

Co je důvodem takové naléhavosti třech andělských poselství? Zj 14,7

Naléhavost výzvy bát se Boha a vzdávat mu čest je tím větší, čím bližší je hodina soudu. Z tohoto poselství je zřejmé, že čas Boží milosti trvá i po dobu zvěstování. Je to příležitost duchovního vzrůstu a dozrávání. Výzva se šíří a lidé se rozhodují. Pod jejím vlivem nastává změna života, která skutky lásky oslavuje Boha. Svědectví o tom je další výzvou bát se Boha a vzdávat mu čest. Dokud bude

tato zvěst ve světě znít, dotud ji lidé budou slyšet a mít tak příležitost rozhodnout se pro její přijetí. (Viz Zj 14,12; 12,17)

Jak souvisí náš duchovní vzrůst s oslavováním Boha? 2 Kor 3,18

Mezi slávou Kristovou a slávou působící ve věřícím člověku je zřejmá souvislost. Mocí Ducha svatého nastává obnova a „vzrůst v milosti“ (2 Petr 3,18). Naše spojení s Bohem se prohlubuje a rozšiřuje, takže můžeme „věrní pravdě v lásce růst po všech stránkách v toho, který je hlavou, v Krista“ (Ef 4,15).

4. Ovoce svatosti

Jak jinak může Boží lid oslavovat svého nebeského Otce? Jan 15,8; Zj 14,12

Nejlepším důkazem toho, že jsme v Kristu, je ovoce, které pod vlivem Ducha svatého přináší náš život. Toto ovoce roste a dozrává v nepohodě života právě tak jako na jeho výsluní.

Ovocem v církvi rozumíme i přírůstek členstva — nových věřících. Ratolesti Kristovy vinice mají přinášet ovoce nejen jednotlivě v podobě skutků lásky, ale i kolektivně narůstáním nových větví.

O jakém žádoucím ovoci čteme v 5 Moj 14,29; 15, 11 a Jak 1,27?

Naše slova napomenutí, ba někdy i modlitby mohou zůstat jen nezralým ovocem, jestliže je neosvědčíme konkrétními skutky lásky. Kéž nám Pán pomůže přinášet chutné ovoce víry, naděje a lásky tím spíše, čím bližší je čas Boží žně, dozrávání a sběru ovoce.

5. Poslední výzva

Jaká posila přichází na pomoc v závěrečné fázi varovného díla třech Božích poselství? Zj 18,1

Dílo tohoto anděla souvisí s působením třech andělských poselství. Smyslem celého úsilí je naplnit svět Boží slávou. V evangelijním díle jsou Božími spolupracovníky lidé. Proto je církev ostatků příjemcem i zvěstovatelem andělských poselství. Když je řeč o slávě anděla, pak se to může vztahovat na jeho moc, anebo na ovoce jeho působení v životě posvěcených věřících. Smíme věřit, že největší radostí andělů je zjevovat Boží slávu. A to je i svrchovanou radostí vykoupených.

Které dílo, kdysi svěřené vyvolenému lidu, mají dokončit ti, kteří přijmou Boží poslední výzvu? Iz 60,1—3

Mnozí lidé se budou chtít obrátit k dobrotivému Bohu, když už bude příliš pozdě a „Slunce spravedlnosti“ zapadne. Mnozí však budou zachráněni tím, že nepřeslechnou výzvu a nepřehlédnou znamení Boží moci v životě tichých a trpělivých Božích poslů.

6. Věnc slávy

Jaké zaslíbení, dané prvým křesťanům, má se splnit i při ostatcích Boží církve? 1 Petr 5,4

Jak oslavují Boha za své vítězství ti, kteří od něho dostanou korunu věčného života? Zj 5,12—14

Lidské ovace za vrcholné umělecké výkony jsou jen slabým výrazem zde popsané oslavy Boha. Na nebeské scéně patří všechna sláva jedinému Vítězi — Ježíši Kristu. Jen jeho milostí a mocí mohli vítězně zakončit boj víry vykoupení z každého národa, pokolení, jazyka i lidu (Žalm 86,9).

Sláva druhého adventu

Základní verš: Mat 24,30 b

V předposledním úkolu tohoto čtvrtletí budeme uvažovat o vrcholné události dějin. Podle předpověděných znamení není daleko čas, kdy Pán znovu řekne: „Dokonáno jest“. Plán spasení člověka zpečetil Kristus smrtí na kříži. Za toto dílo patří dík a sláva jedině Bohu. Nikdo ze spasených nebude vychvalovat sebe. Každý složí svou korunu, kterou z Boží milosti obdrží, k Ježíšovým nohám. Tento den se neodkladně blíží!

Pro mnohé je však druhý příchod Kristův mýtickou, vymyšlenou představou. Kdo však věří, smí se už nyní těšit ze slávy přicházejícího Pána.

Druhý příchod Kristův patří k vrcholným událostem, o kterých se zmiňuje Písmo.

1. Trůn jeho slávy

Kterou událostí začne království slávy? Mat 25,31

Pán Ježíš prosil za své učedníky, aby mohli být svědky jeho slávy (Jan 17,24). Za jeho pozemského života viděli ho chodit prašnými ulicemi, dotýkat se malomocných, rozmlouvat s pohrdanými Samaritány a radovat se s dětmi. Tři z jeho učedníků směli vidět obraz jeho království slávy (Luk 9,28–32). Podstatou viditelné slávy Boží je Boží svatý charakter. Ten se v pravé podobě vyjeví před Ježíšovým příchodem. Potom přijde Syn Boží s velkou mocí a velebností a zasedne na „trůn své slávy“.

Jaký úděl stihne mnohé při Kristově slavném příchodu? 2 Tes 2, 8; 5 Moj 4,24

Světlo Boží slávy dává život vykoupeným, spalujícím ohněm je však pro ostatní. Kristův příchod odstraní všechno, co není ve shodě s jeho charakterem.

2. Spravedlivý lid

Jak při druhém příchodu Kristově poznáme, že plán spasení člověka skončil? Žid 9,28; viz v. 23—27

Když Pán Ježíš umíral na kříži, nesl na sobě to nejtěžší břemeno hříchu. Dnes máme ještě příležitost přijmout ho a dát se jím zachránit.

Celý život věřícího je jedinou příležitostí stále více a více poznávat slávu Kristova charakteru a pod jejím vlivem se měnit k jeho podobě.

S jakým záměrem pozoroval král v Ježíšově podobě své hosty? Mat 22,9—11

Členství v církvi není vším, co se požaduje. Jde o důkladný a nepodplatitelný průzkum a po něm následuje odměna. Průzkum má vyjevit pravou podstatu a charakter.

3. Oslavený Kristus

Jak dokázal Pán Ježíš učedníkům, že jeho vzkříšené tělo je tělem skutečným? Luk 24,39—40

Co byste dělali, kdybyste potkali někoho, koho jste nedávno viděli zemřít na kříži? Jeho tělo by vložili do rakve a připravili pohřeb, náhle by však rakev zůstala prázdná a před vámi by stál člověk, kterého jste chtěli pochovat. Řeknete: „To je zcela neuvěřitelné!“ A každý by vám mohl dát za pravdu. A přece právě toto zažili učedníci. Ježíšova tělesná přítomnost nebyla žádnou zrakovou a sluchovou halucinací, preludem či kolektivní chorobnou představou, ale skutečností. Ježíšovo tělo navzdory reálnosti nebylo vázáno přírodními zákony, jak je dnes

známe. Pán Ježíš podal skutečný důkaz, že je člověkem, i když byl oslaven.

Jak bude reagovat příroda na příchod Syna Božího v moci a slávě? Zj 16,18

Jaká je podle apoštoloých slov souvislost mezi vzkříšením Páně a naší nadějí na věčný život? 1 Kor 15,12—18

Naše naděje na věčný život se opírá o skutečnost Ježíšova zmrtvýchvstání (1 Petr 1,3). Je to naděje, že znovu budeme žít, a to jako bezhříšné, svaté a oslavené bytosti. Vzkříšení všech zesnulých svatých patří k slávě druhého příchodu.

4. Vzkříšení spravedlivých

Jak vyjádřil Job svou víru v Boží moc křísit mrtvé? Job 19, 25—27

Job měl neochvějnou víru ve vzkříšení spravedlivých. Tuto svou naději vyjádřil ještě před vyjitím Izraele z egyptského otroctví a vyhlášením zákona na Sinaji.

Pevnou víru v Boží moc křísit mrtvé projevil i Abraham ochotou obětovat svého syna Izáka.

Jak mohl Abraham věřit zaslíbení o rozsáhlém potomstvu Izáka, když dostal příkaz obětovat ho? Žid 11,17—19

Vidíme zde, jak ve staré smlouvě byla chápána víra ve vzkříšení. V této souvislosti apoštol Pavel nazývá v 1 Kor 15 zmrtvýchvstalého Spasitele „prvotinou ovoce“ všech svatých, kteří mají být vzkříšeni. Oni budou mít podíl na slávě Ježíšova příchodu (v. 20—23).

5. Příprava na příchod Ženicha

Kdo bude mít podíl na Boží svatební hostině? Mat 25,10

V podobenství měli všichni čekající na příchod že-

nicha lampy, které jsou symbolem světla a radosti. Olej v lampách představuje Ducha svatého, který do našeho života vnáší svatost Kristova charakteru (viz Zach 4,6). Tento olej je nepřenosný. Každý ho může mít jen pro vlastní potřebu a nemůže jím nikomu jinému vypomoci.

*Co chybělo nerozvázným pannám z podobenství?
Mat 25,8*

Nerozvázné panny měly tentýž zdroj světla jako panny moudré. Duch svatý kdysi v nich působil, připojily se k církvi a konaly dobré skutky, avšak nikdy bezvýhradně neodevzdaly svůj život Kristu. Nepřipravily se na čas zkoušky.

6. Končně v Božím království!

*K čemu vede vědomé přijetí pravdy skrze víru?
Ef 1,13—14*

I když je správné o nebeském království slávy hovořit v čase budoucím, přece jen víme, že v pozemské církvi Kristově má toto království svůj předobraz. Na farizeovu otázku, kdy přijde Boží království, Pán Ježíš pohotově poukázal na jeho přítomnou skutečnost: „Království Boží je mezi vámi!“ Jestli řekneme, že Boží království začíná nyní a na zemi, tím nijak nepopíráme jeho budoucí plnost a jeho slavné zjevení. Duch svatý je „zárukou našeho dědictví“, dokud ho skutečně nedostaneme. (1 Petr 1,8)

Co společného má navštěvování sborového společenství s pravou přípravou? Žid 10,25

Lidé dnes těžko věří, že účast na sborové bohoslužbě jim pomáhá připravit se na bohoslužbu v nebi. Je to ale tak. Věřme a nezapomínejme na to!

Vítězství Boží slávy

Základní verš: Zj 11,17

Není náhodou, že trojandělské poselství napomíná svět: „Bojte se Boha a vzdejte mu čest, neboť přišla hodina jeho soudu“ (Zj 14,7). Stvořením a příchodem hříchu na svět začaly dějiny světa. Odstraněním hříchu a novým stvořením tento čas skončí, tím bude Boží čest v plném rozsahu ospravedlněna.

Ježíšovým životem, smrtí a zmrtvýchvstáním byly dány všechny předpoklady potřebné k ospravedlnění Božího charakteru. Pán Bůh se však ve svém lidu do jisté míry sám podřídil zkoušce a soud nad námi přijal za soud nad sebou. V závěrečném pozemském dramatu má Boží lid vzdát čest Bohu, a tím ospravedlnit jeho charakter — zvláště pokud jde o stvoření země a člověka.

1. Boží soud

Co zvláště vyniká na pozadí lidské nedokonalosti? Řím 3,5—6

Na příkladu nevěrnosti Izraele a věrnosti Boží objasňuje apoštol Pavel Boží spravedlnost. To však nevylučuje, že Bůh je obviněn ze strany hříšných lidí a původce hříchu z nespravedlnosti. Tak to bylo již v ráji. Satan se pochybovačně zeptal Evy: „Což opravdu řekl Bůh: Nesmíte jíst z žádného rajského stromu?“ (1 Moj 3,1). Jeho dodatečné tvrzení, že nezemřou, ale budou jako Bůh, bylo namířeno především proti Bohu. Šlo o zkoušku člověka, jak miluje Boha; v pozadí však byl obviňován sám Bůh za svou údajnou „nepoctivost“. V Božím charakteru je nutno vidět jednotu spravedlnosti a lásky.

K jakému vyznání dospějí nakonec spravedliví i nespravedliví? Zj 15,3—4

Zdánlivým zdržením Božího plánu se mělo celému světu dokázat, že Bůh je skutečně láska. Symbolicky na to poukazovaly oběti zvířat a skutečným důkazem byla Golgota. Vítězství Boží slávy je tedy zabezpečeno.

2. Bůh ospravedlňuje

Kdo podle slov apoštola Pavla jedině může ospravedlnit hříšníka a skrze koho se tak děje? Řím 3, 25—26

Co je smyslem v bibli konstatované krátkosti času? Zj 12,12; 2 Tim 3,1—5; 1 Petr 5,8

Události ve světě nasvědčují, že prorocká řeč o „rozmnožené nepravosti“ v době před druhým příchodem Kristovým nebyla prázdná.

Jaké máme znamení Boží lásky a spravedlnosti? 1 Moj 9,12—17; Zj 4,3

Sluneční světlo a kapky deště vytvářejí za určitých okolností duhu. Duha je symbolem spojení Boží lásky a spravedlnosti. Boží spravedlnost nebývá nikdy sama, ale vždy ji doprovází láska. Boží soud a Boží láska spolu dotvářejí plán záchrany člověka.

3. Bůh nás přijímá za své děti

Proč ospravedlněné hříšníky smíme těšit naději na účast v Boží slávě? Řím 5,2; Gal 4,4—5

Pán Ježíš učil své učedníky oslovovat Všemohoucího „náš Otče“. Když se po zmrtvýchvstání připravoval na odchod do nebe, řekl: „Vstupuji k svému Otci a k vašemu Otci, k svému Bohu a k vašemu Bohu“ (Jan 20,17). Z těchto Ježíšových slov poznáváme, že jsme byli přijati za členy Boží rodiny.

Jak může být život hříšníka očištěn? 1 Jan 3,5—6; Žid 9,13—15

Jestliže plán spasení člověka má vést k oslavě Boha, pak musí vyřešit otázku hříchu. Je třeba, aby hříšník přijal odpuštění, zažil obrácení, stal se Božím dítkem, učil se, duchovně rostl a přešel ze smrti do života.

4. Bůh ve svém lidu

Z čeho se mohou těšit věřící? Kol 1,27

Společenství, o kterém zde Pavel mluví, je společenstvím mezi Bohem a člověkem — Bůh v člověku. Konečným cílem je „učinit každého člověka dokonalým v Kristu“ (v. 28). Takoví lidé budou svým nesobeckým životem vzdávat slávu Bohu za jeho milost.

Jakého ducha projevuje pravý křesťan? Fil 1,21

Tato slova můžeme pokládat za nejuvýstižnější odpověď na otázku, co znamená být křesťanem. V těchto slovech je celá pravda evangelia. Smyslem Pavlova přemýšlení, zvěstování, obětavého úsilí, vlastně celého jeho života, byl Kristus — dárce, udržovatel i zdroj života.

5. „Pojďte, požehnaní mého Otce!“

Proč budou mocí vykoupení po celou věčnost oslavovat Boží dobrotu? Ef 2,6—8

Pán Ježíš se za svého pozemského života těšil, když viděl lidi zachráněné pro věčnost. To bylo částečnou odměnou jeho úsilí. Cílem jeho pozemské sebeobětavé služby byla obnova člověka k Božímu obrazu. Zvedal lidi z prachu a k podobě svého charakteru přetvářel jejich povahu a ozdoboval ji svou vlastní slávou.

Co bude Spasiteli největším zadostiučiněním za jeho obět? Iz 53, 10—11

Nikdy nepochopíme Kristovu velkou radost z vykoupených a nikdy ani nevystihneme velikost jeho oběti pro jejich záchranu. Na základě nesmírné ceny výkupného můžeme poznat, čím nás Bůh chce mít a co pro nás může udělat (Mat 25,34).

6. Svět plný slávy

Co se musí stát před plným a konečným zjevením Boží slávy? Ab 2,13—14

Prorok Abakuk mluví o marnosti mnohého z toho, oč usilujeme. Mnozí z nás si ještě pamatují na časy, kdy se zdálo, že život plyne pomaleji. Lidé měli dost času na vzájemné společenství, na vlastní zájmy, na přírodu i na mnohé, co dnes pro nedostatek času vůbec nepřichází v úvahu. Pamatujme, pokud je čas, na to „jedno potřebné“, bez čeho je všechno ostatní podle Písma „marnost a trápení ducha“.

Které poselství má slávou naplnit celou zemi? Zj 18,1—4

Čím vyvrcholí oslavení Otce při druhém adventu? Fil 2,10—11

Ježíš Kristus, věčný Syn Boží, shromáždí „mnohé syny slávy“ (Žid 2,10). Tím se rodina pozemská spojí s rodinou nebeskou k slávě Boha Otce. Kéž Pán přiblíží onen den! (Viz Žid 2,10—13).
